

הספרייה

מאת איילת אברהם

יוני 2026

תודה ליריב ברטל על קריאת כתב היד והערותיו המועילות

© כל הזכויות שמורות לאיילת אברהם

לשאלות ומשוב:

Email: cactushouse08@gmail.com

דריה

דריה יושבה בפינה שטופת שמש חורפית ואכלה את ארוחת העשר שלה. היא הרימה את עיניה והביטה בשמיים, שהיו רחבים וכחולים עד מאד. בדיוק כשדמיינה בעיני רוחה שחולפים בהם דרקונים זהובים, הופיע לפתע מעבר לפינה ערן וסינן לעברה: "עופי מפה". דריה הרגישה שליבה מפרפר בפחד. היא כבר ידעה לא להתווכח אתו ומיהרה לאסוף את התיק שלה ואת בקבוק המים ולפנות את המקום. כשהסתכלה לאחור ראתה כיצד ערן, שהיה הילד הכי יפה בבית הספר – גבוה, עם בלורית תלתלים זהובה וכחול עיניים – מתיישב באותה פינה עם אסף ושתי בנות מהכיתה המקבילה. רק באותו הבוקר הוא ואסף תפסו אותה בכניסה האחורית לבית הספר, וכשמצאו את עצמם לבד גיפפו אותה וצחקו שהיא עוד צריכה "להתפתח". כשזה קרה היא נאלמה ולאחר מכן חשה בושע עמוקה וכעס על עצמה שלא התנגדה להם, שלא צעקה או חבטה בהם עם המטרייה, שלא עשתה משהו. שפשוט עמדה שם קפואה ונתנה לזה לקרות. אולי כדאי לספר למישהו מהמורים? אין סיכוי שהיא מספרת. הם יעשו מזה עניין וערן ואסף ינקמו בה אחר כך בצורה יותר גרועה או, הכי גרוע, יכחישו לגמרי שמשוהו כזה קרה ואף אחד לא יאמין לה. "טיפשה", מלמלה לעצמה כשעלתה במדרגות לכיתה. היא שנאה את ההפסקות בין השיעורים, הכול יכול לקרות במהלכן. בכיתה היו עוד כמה בנים שעשו לה תעלולים נוספים, כמו להניח כריך חצי אכול על הכיסא שלה רגע לפני שהתיישבה. היא הרגישה משהו דביק ורטוב על המכנסיים וכשמיששה גילתה שנדבק אליה משהו שנראה כמו גבינה לבנה ופרוסת מלפפון. נכלמת, היא יצאה מהכיתה בריצה ופרצה בבכי בשירותי הבנות בזמן שהתאמצה לנקות את בגדיה. כשסיימה המכנסיים היו רטובות אבל היא קיוותה שאין עליהן כתם גדול ולבן. היא נכנסה לכיתה והתיישבה במהירות כדי שאף אחד לא יספיק לראות את חלקה האחורי.

סוף סוף השיעור התחיל. זה היה שיעור אנגלית למתקדמים לילדים שידעו אנגלית והיא חיבבה את המורה שהגיעה מדרום אפריקה והיתה תמיד מלאה התלהבות ללמד אותם אנגלית. גם היום המורה נכנסה לכיתה בשמחה והכריזה שבדקה את החיבורים שלהם והיא מאד מרוצה מהם. היא חילקה אותם לילדים ודריה התרגשה לראות שקיבלה מאה על החיבור שכתבה. הסיפור היה על נערה בעלת כוחות כישוף שעושה ניסים בשכונה שבה היא גרה. מצילה ילד מטביעה ועוצרת התפרצות של מגפה. היא חשבה שאולי הגזימה בכוחות שהעניקה לנערה הזאת כי כשסיפרה לסבא וסבתא את העלילה סבא אמר שאנשים צריכים להיות עם הרגליים על הקרקע ולא עם הראש בעננים. היא שמחה שהמורה לפחות העריכה את מה שכתבה. אליס המורה ניגשה אליה בזמן שהילדים היו עסוקים בעבודות שלהם "החיבור שלך יפה ומלא מעוף. אני אשמח שתקריאי אותו לכיתה" דריה התלבטה רגע היא רצתה מאד להקריא אבל ידעה שיש לה כתם גבינה מאחור. "אולי ביום אחר" אמרה דריה. המורה הביטה בה עוד רגע ארוך, קוראת על פניה את רגשותיה המעורבים "את בטוחה?" "כן" אמרה דריה ונשכה את שפתה התחתונה. "בסדר ביום אחר" אמרה המורה.

השיעור באותו יום עסק במחזה השחף של צ'קוב. כשהשיעור הסתיים והמורה יצאה מהכיתה דריה נשארה לשבת עד שכולם יצאו מהכיתה ואז הכניסה את המחברות והספרים לתיק ויצאה מבית הספר. היא צעדה לתחנה שהיתה כבר ריקה וחיכתה לאוטובוס ששוב איחר. רוח קרה העיפה שקית ניילון ועטיפות של מסטיק באויר, יוצרת מערבולות מול עיניה הדומעות של דריה. האוטובוס הגיע ודריה התישבה במושב מאחורי הנהג, הרגל שאימצה לעצמה אחרי כל

ההצקות של הילדים. כשירדה ברחוב שבו גרו סבא וסבתא שלה השחפים חגו מעל ראשה, דואים על זרמי הרוח. היה קר והיא רעדה למרות שלבשה מעיל. הבית של סבא וסבתא היה בקצה השכונה, ממש ליד הפארק העירוני הסמוך לחוף הים בקומה השניה של בלוק שנבנה במהירות עבור העולים החדשים לפני שלושים שנה. כשנכנסו לגור שם הבניין היה חדש. זה נחשב באותה תקופה מותרות לרכוש דירה של שני חדרים בתקופה שרבים חיו באוהלים ופחונים במעברות. אולם עם הזמן עזבו אלה שהיו אמצעים בידם ונתרו מאחור חסרי הכל, מתגוררים בבתים דולפים ומתפוררים. והשכונה קיבלה שם רע, מקום שלא כדאי להסתובב בו בלילה. דריה טיפסה כעת במדרגות לדירת השני חדרים וכשהיא פתחה את הדלת מצאה את סבתה במטבחון הקטן מבשלת ארוחת צהריים. סבתא קיבלה את פניה בחיוך. "שלום ממימניו. איך היה בבית הספר היום?"

"היה נחמד. המורה אהבה את החיבור שכתבתי. קיבלתי מאה"

"זה טוב. מגיע לך. קשה עבדת. עכשיו לכי ידיים לרחוץ, סבא לחזור תכף ואנחנו לאכול"

דריה ניגשה לחדר האמבטיה שהיו בו כיור, מקלחת פתוחה ואסלה עם ברז להזרים את המים. היא שפשפה את הידיים עם הסבון כמו שלימד אותה סבא שלה. בנעוריו היה קצין בצבא הרומני והוא הקפיד מאד על ניקיון וסדר. הוא גם היה חסכן מאד והתעקש שדריה לא תתקלח יותר מחמש דקות בכל פעם ותשתמש בשתי קוביות של נייר טואלט בכל פעם שהלכה לשירותים. הוא שנא בזבזנות בכל מאודו. דריה ניגבה את ידיה במגבת הבד ואז שמעה את סבא נכנס לדירה "שלום עליכם" הוא אמר כשנכנס והתיישב ליד השולחן שהיה ערוך כבר לארוחה. סבא מזג לעצמו יין לבן חצי יבש והוסיף סודה מסיפולוקס שהיה על השולחן. סבתא הגישה תחילה את המנה הראשונה - לחם וסלט גזר עם ביצה. לאחר מכן הגישה להם תפוחי אדמה עם עוף וצימס ולקינוח היה קומפוט עם תפוחים, אפרסקים ושזיפים.

"דריה לקבל מאה על חיבור שכתבה" אמרה סבתא בזמן שאכלו.

"טוב מאד" אמר סבא "בעוד שבוע יש לך יום הולדת ארבע עשרה. איך את רוצה לחגוג?"

"אני לא יודעת" אמרה דריה כשהיא נועצת את המזלג בחתיכת תפוח אדמה מהביל.

"את רוצה להזמין חברים אולי"

"לא ממש" אמרה דריה ולא הוסיפה. היא לא היתה מסוגלת להודות שאין לה חברים בבית הספר החדש ושהחברים מהבית ספר הישן בחיפה קרוב לודאי שכחו אותה.

"זה יום להיות טוב כי את שנה איתנו מאז שאת לבוא לגור פה" אמרה סבתא. דריה הנהנה בראשה. שנה מאז שאביה נהרג כשטס לארצות הברית וכל עולמה התהפך.

בערב כששכבה מכורבלת מתחת לשמיכות על הספה הנפתחת בסלון והשתוקקה ללכת כבר לישון, כפות רגליה היו קרות אז היא לבשה חזרה את הגרביים. היא רצתה כל כך להרדם כבר ולשכוח את הכל אבל הטלוויזיה בשחור לבן היתה בסלון וסבא ראה את כל התוכניות עד לסוף היום, כולל פסוקו של יום, רק אז, היו מכבה את הטלוויזיה והולך לישון. דריה לא צפתה בטלוויזיה רק שמעה את הקולות שבקעו מהמכשיר וגם אלה הספיקו להפחיד אותה. יריות, צעקות, מוסיקה מעוררת מתח. היא הכירה את הסדרות בעל פה - סטרסקי והטצ', המלאכיות של צ'רלי, קוג'ק. סבא צפה בסדרות תוך כדי שהוא עושה את החשבונות של החנות על כרטיסיות קטנות. רק הוא ידע לפענח את המשמעות מאחורי שורות המספרים הארוכות על

כל כרטיסיה. לפעמים היה לוקח את דריה איתו לגבות תשלום מאחד הלקוחות. דריה הרגישה תמיד נבוכה כשעמדה שם בזמן שביקש את כספו וחשבה שאולי הוא הביא אותה כי פחד שיכח אותו ולא יעשו זאת כי היתה שם איתו. ילדה יפה עם שתי צמות קשורות בסרט תכלת. אנשים לא אהבו בשכונה הזאת לשלם חובות והפנקס של סבא היה מלא ברשימות של דברים שמכר בהקפה ועוד לא שילמו לו.

עוד לפני שאבא נהרג, בילתה את החופשים אצל סבא וסבתא. אחד הדברים שאהבה היה ללכת לחנות של סבא. זאת היתה חנות טקסטיל שניתן היה למצוא בה כל סוג של בגד או בד שדרוש לבית. ממפות שולחן, דרך חלוקי בית ועד חולצות בית ספר. סבא נהג לקנות גלילי בד חיתול ואז היה מעביר אותם לתופרת שלו שהיתה גוזרת ותופרת מהם חיתולים שאותם הוא לימד את דריה לקפל בקפידה ולהכניס לשקית צלופן נאה שהיה מוכר ברווח. כשהיה פורש על הדלפק בגד דריה אהבה לשמוע את הציפורניים הרחבות שלו נוקשות על הדלפק. בפינה היתה מגירה שבה שמר בלונים לתת לילדים וגם עט עם צילום של דוגמנית שכאשר הפכה את העט הדוגמנית היתה מתערטלת. סבא התלבש תמיד למופת ובכל ערב היה מצחצח את נעליו ליום שלמחרת. נעליו היו חורקות כאשר היו צועדים זה לצד זה חזרה הביתה בערב. היא אהבה לעצב את חלון הראווה, להלביש את הבובה בשמלה פרחונית ולסדר סדרה של חולצות בית ספר בצבעים שונים זו לצד זו. לסבא היה קהל לקוחות קבוע שכיבד אותו כי היה איש של כבוד. מילה שלו היתה מילה.

אבל בחודשים האחרונים מאז שערן ואסף התחילו להציק לה היא מעטה להגיע לחנות. העדיפה אחרי בית ספר להשאר בבית ולקרוא או לעשות שיעורי בית. הקשיים בבית הספר השאירו אותה מרוקנת והיא ניסתה לגייס כוחות ליום שלמחרת על ידי זה שהתכנסה עוד ועוד פנימה למקום קטן ודומם בתוכה שדבר לא השתנה בו, כל יום דומה ליום שלפני. במובן זה היא שמחה שהיא גרה אצל סבא וסבתא כי הכל אצלם היה קבוע וצפוי, שגרות שחזרו על עצמם יום אחר יום. לא כמו שהיה בבית של אבא שאף פעם לא ידעה מתי יגיע הביתה ואם יהיה מה לאכול במקרה כשתחזור מבית הספר.

כשסוף סוף סבא וסבתא אמרו לילה טוב ונכנסו לחדר השינה שלהם היא שכבה בעיניים עצומות ואז נזכרה בערן וידיו הממששות את גופה וגל של בחילה ורצון לברוח מעורה עבר בה והיא הכניסה את הראש מתחת לשמיכה ונשמה בכבדות. למה היא לא הגנה על עצמה? למה נתנה לזה לקרות? בטח יגידו אם תספר שהיא נהנית מזה ורוצה בזה ואז ההשפלה תהיה כפולה ומכופלת. היא ידעה שהיא לא מספיק חזקה ללכת איתו מכות. אולי היא צריכה משהו להגן על עצמה. מספריים? סכין? לא, זה קיצוני מדי. היא תסתבך אם תפצע אותו. מחר בבוקר אולי יהיה לה רעיון יותר טוב. היא נרדמה לבסוף.

בבוקר סבא העיר אותה מוקדם כמו בכל בוקר. הם התאמנו ביחד סדרת תרגילים שלמד בצבא הרומני ולאחר מכן הוא הניח תפילין בזמן שדריה הכינה את התיק לבית הספר ושוחחה עם סבתא שלה שהכינה דיסת שיבולת שועל. סבתא ערבבה מרגרינה או חמאה בדיסה וסוכר וגם טיפת מלח והיא היתה טעימה להפליא ותמיד השאירה טעם של עוד. אחרי כן סבא ודריה יצאו ביחד מהבית וכשהגיעו לצומת נפרדו דרכיהם. סבא הלך לכיוון המרכז המסחרי היכן שהיתה החנות ודריה הלכה לתחנת האוטובוס ממנו נסעה לבית הספר.

כשהגיעה לבית הספר היא מיהרה לעלות לכיתה כדי שערן ואסף לא יתפסו אותה במסדרון. היא הניחה את התיק והתיישבה לקרוא עד שהשיעור יתחיל. אף אחד לא נגש לדבר איתה והיא גם לא פתחה בשיחה עם אף אחת מהבנות האחרות בכיתה. בהתחלה כשרק הגיעה ניסתה קצת אבל היתה לה הרגשה שהם לא מחבבים אותה שאין להם סבלנות אליה והיא

הרגישה מגושמת וטיפשה. הדברים שעניינו אותה לא עניינו אותם. הבנות אהבו לדבר על בגדים ולהסתודד על הבנים מהשכבה העליונה. בהפסקות הן ישבו על הטריבונוט של מגרש הכדור סל והסתכלו על הבנים משחקים כדור סל תוך כדי שצחקו ולעסו מסטיקים. דריה העדיפה לשבת לבד בשקט ולקרוא או לשרבט במחברת. היא שרבטה ייצורים שהם חצי אדם חצי חיה - סוסוני ים עם ראש אנושי, כלב שהולך על שתיים, דג שאוחז במזלג ועוד ועוד יצורים.

אחרי השיעור היא יצאה מהכיתה לשירותים. היא נכנסה לאחד התאים מנסה להתעלם מהקור וריח השתן שעמד באויר. היא עשתה פיפי ופתאום הבחינה בראשו של ערן מציץ מתחת לדלת. היא צעקה. "שקט, מה את צועקת" הוא נזף בה ונעלם מאחורי הדלת. היא מיהרה להעמד, להרים את המכנסיים ולהזרים את המים. כשיצאה מהתא ערן עמד שם וחיכה לה. "הנה יש לנו סוף סוף קצת פרטיות" הוא צחק ונע לעברה. היא הבחינה שהדלת של השירותים סגורה. "אסף שומר על הדלת אל תדאגי. אנחנו יכולים לעשות עכשיו מה שאנחנו רוצים" אמר והתקרב אליה ידו נוגעת בחזה שרק לאחרונה החל לנבוט. דריה חשה כח של סירוב מתפרץ ממעמקי ביטנה והיא דחפה אותו בכל הכח. הוא לא היה מוכן לזה. היא ראתה אותו נופל כמו בהילוך איטי בטלוויזיה כיצד הוא מתנודד, מנסה לשמור על שיווי משקל ואז מועד לאחור, וראשו נחבט בכיור של השירותים. צליל החבטה הזכיר לדריה את הקול שמשמיע האבטיח כשחובטים בו לראות אם הוא בשל. ערן נפל על הרצפה עיניו עצומות ושלולית דם הולכת וגדלה הקיפה את ראשו. דריה נבהלה למראהו. היא לא ידעה מה לעשות. אם תצא מהדלת אסף יראה אותה וידע שהיא עשתה את זה. היא הביטה על החלון של השירותים. האם תוכל להשתחל דרך הפתח. היא תנסה. היא הורידה את מכסה האסלה ונעמדה עליה ואז דחקה את עצמה דרך החלון הקטן החוצה. החלון השקיף אל גינת הירק של בית הספר ובאותו רגע לא היה שם איש. היא התפתלה ודחקה את עצמה החוצה דרך החלון, נפלה על האדמה הרכה הבוצית והתגלגלה מועכת את שתילי הבצל הירוק והפטרוזיליה. היא נעמדה על רגליה במהירות ופתחה בריצה מהירה אל שער בית הספר, חולפת על פני השומר היא רצה ורצה כל עוד נפשה בה, להתרחק מבית הספר הנורא הזה, להתרחק מהחיים האלה ללא אבא.

אבל לאן תלך? היא נכנסה לפארק ורצה לאורכו, רגליה מובילות אותה לאורך השביל המקיף את הפארק, תחת עצי האקליפטוס הגבוהים, העורבים קוראים בעקבותיה, קר-ע, קר-ע, מה קרה? הם תמהו. והיא המשיכה לרוץ עד שהגיעה לשער שהוביל לבית סבא וסבתא. אולי סבתא תדע מה לעשות. היא חצתה את הכביש מבלי להביט ימינה ושמאלה ונהג שחלף במכוניתו נבהל ממראה הילדה המזנקת תחת גלגלי מכוניתו, בלם באחת וצפר שוב ושוב אך דריה לא שמה לב לכך, היא המשיכה לרוץ עד שהגיעה לבלוק של סבא וסבתא, דילגה במהירות את המדרגות ופתחה את הדלת של הדירה. סבתא בדיוק עשתה לעצמה מסיכת פנים מעגבניות כתושות. "מה יש ממיניו, את נראית כאילו את לראות משהו מת"

"אני חושבת שרצחתי ילד בבית הספר. זה לא היה בכוונה" יבבה דריה אל תוך כפות ידיה שכיסו את פניה. "רגע, לאט לאט אני לא להבין, את לספר לי?"

דריה נשכה את שפתה התחתונה. "אני לא יכולה לספר" אמרה ולחייה התלהטו. "אני רוצה להיות לבד" היא אמרה והלכה לסלון מתיישבת בכבדות על הספה, מליטה את ראשה בין ידיה. סבתא ששמעה אותה מתיפחת הכינה לה כוס תה והניחה אותה לצידה של דריה "דריה ממיניו, אני לחשוב עכשיו לתת לך מתנה ליום ההולדת. מתנה שאבא שלך אמר לפני נסע לאמריקה לתת לך ביום ההולדת ארבע עשר במקרה והוא לא לחזור. נראה לי שטוב עכשיו שאתן לך אותה"

"מה זה סבתא?" שאלה דריה מביטה בסבתא ופניה שטופות דמעות.

סבתא לא השיבה. תחת זאת ניגשה לארון הקיר הגדול והוציאה ממנו שקיק בד קטן. "את לתת יד שלך" אמרה סבתא. דריה פשטה את ידה וסבתא הניחה עליה את השקיק. "את לשמור את זה טוב וזה שלך תמיד" היא אמרה.

דריה פתחה את השקיק ורוקנה את תוכנו אל כף ידה. טבעת כסופה ועליה חריטה. היא קירבה את הטבעת אל עינה לראות את החריטה וגילתה שם דמות מוזרה שנראתה כמו תמונה עם שמונה זרועות אבל בעלת פנים אנושיות. "את לשים על אצבע" אמרה סבתא ולראשונה שמעה דריה בקולה נימה סמכותית מעבר לרכות שתמיד שרתה בה.

דריה ניסתה לענוד את הטבעת על האמה אך היא היתה קטנה מדי. אז ניסתה לענוד אותה על הקמיצה והיא החליקה בקלילות הישר על האצבע, כמו יצרו אותה במיוחד בשביל קמיצתה של דריה.

באותו רגע נעלמה סבתא והסלון ודריה מצאה עצמה בחדר רחב ידיים וגבוהה תקרה מוקף מדפי ספרים מעץ אלון עמוסי ספרים. לאורך אחד הקירות של החדר היו חלונות גדולים שהשקיפו אל גן מוריק ושמש נעימה האירה את החדר שרצפתו היתה מכוסה בשטיחי ארגמן. במרכז החדר עמדה כורסא ומנורת קריאה ובסמוך אליהם שולחן כתיבה וכיסא. דריה הביטה סביב בהשתאות. כיצד הגיעה למקום הזה? היא הביטה בטבעת שעל ידה ואז הסירה אותה. כהרף עין היתה שוב בחדר עם סבתה.

"מה זה היה?" שאלה נדהמת

"זה הספרייה. אבא שלך לשמור עליה כל החיים וגם אני כשאני צעירה לפני להתחתן עם סבא לשמור עליה. המשפחה שלנו לשמור על הספרייה הרבה שנים, סבא של סבא של סבא שומר על הספרייה. בספרייה יש את כל הסיפורים. הספרייה היא אמא של כל מה אנשים לחשוב ולכתוב. ועכשיו את להגיע לגיל שבו גם את לשמור על הספרייה" אמרה סבתא בחיך.

לפתע נשמעה דפיקה עזה בדלת "גברת אשכנזי, תפתחי את הדלת, זה המשטרה"

"מהר דריה, לכי לספרייה ולהשאר שם עד שאני לקרוא לך" אמרה סבתה.

נשמעה שוב דפיקה בדלת ודריה מיהרה לענוד את הטבעת. כהרף עין היא מצאה עצמה שוב בספרייה.

הספרייה

חדר הספרייה היה נתון כעת באור בין ערביים ומן הגן בחוץ נשמעו קריאות הציפורים בטרם חשיכה. מנורת הקריאה היתה דלוקה והחדר היה חמים. דריה עמדה לרגע והביטה סביבה על ארונות הספרים שהתמרו עד לתקרת החדר וקיר אחד שהשקיף אל גן מוריק. שטיחי הארגמן הכבדים ומנורות קיר מוזהבות דמויות פרחים ומסולסלות זרוע כיתרו את החדר. סקרנותה הובילה אותה לגשת אל הספרים שעל המדפים. היא סקרה את הספרים ששדרותיהם נשאו שמות משונים "עד כלות הנשימה", "קחני איתך", "באשר תלך שם אהיה", "קווי מתאר של געגוע" ועוד כותרים שעסקו כולם באהבה. היא הבחינה שלחדר יש שתי דלתות שהיא רצתה אבל חששה לגשת לפתוח ולראות מה יש מעבר להן.

הלילה ירד במהירות. דריה התיישבה על הכורסא שבמרכז החדר. היא חשה עייפות אחרי אירועי היום, עמד שקט עמוק בחדר ופחד התגנב לליבה. היא קיוותה שסבתה תקרא לה חזרה ממש עוד מעט כי היא לא רצתה לבלות את הלילה במקום המוזר והלא מוכר הזה.

"שלום דריה" נשמע לפתע קול אשה בחלל החדר

"מי היא זו?" שאלה דריה בבהלה

"הספריה. סך כל החללים כאן והספרים ששמורים בהם, על כל הרעיונות והמחשבות שצפונים בהם. ברוכה הבאה. חיקיתי זמן רב שתגיעי אל בין כתלי והנה הגיע העת. רגע חגיגי הוא זה שהגעת לגיל המתאים. משפחתך שומרת עלי כבר דורות רבים וכעת גם את מצטרפת אל קבוצה נבחרת זאת"

"קטונתי לשמור.. אני לא מצליחה לשמור על עצמי אז איך אוכל לשמור עליך?" השיבה דריה

"יש בך כוחות שאת לא מודעת אליהן כלל. אבל לאט לאט את תגלי, מבטיחה אני לך"

דריה נבהלה. "אני לא יכולה כרגע לשמור עליך, אני מצטערת. יש לי בעיות משלי בבית. אני חושבת שהרגתי היום ילד בבית הספר"

"כל דבר יבוא על מקומו בשלום בזמן המתאים. אל תחששי. עכשיו שאת פה בואי תעזרי לי לקבל את פניה של פאניה הולץ וסיפורה" אמרה הספריה ונורה אדומה מעל אחת הדלתות הבהבה מספר פעמים.

לפתע נפתחה הדלת ואשה באה בימים נכנסה. היא התקדמה לכיוונה של דריה כשהיא מגששת עם המקל. דריה הסיקה שהאשה איננה רואה. "בואי גברתי, יש פה כורסה לשבת עליה" אמרה דריה וקמה ממקומה להוביל את הקשישה לכורסא. האשה אחזה בידה של דריה ופסעה עמה והתיישבה על הכורסא באנחת רווחה ולרגע ישבה בדממה.

"אם כן, פאניה יקרה, שתפי אותנו בסיפור חייך." אמרה הספריה בקולה החם.

האשה הנהנה בראשה ואמרה "נולדתי עם פרוץ המלחמה, בת יחידה, יקרה וחשובה למשפחתי. כל רצונותי התמלאו וגדלתי להיות אישה מפונקת, שמאמינה כי כולם חייבים לתת לי את כל אשר אחפוץ. בזבזתי את כספי הירושה שקיבלתי על תכשיטים ובגדים, נישאתי והתגרשתי מארבעה בעלים, ולבסוף, בגיל שבעים, מצאתי את עצמי מתגוררת לבד וחסרת ישע בבית ישן ומתפורר. לאחר שמכרתי את כל תכשיטי והשתמשתי בפרוות היקרות כדי לאטום את הסדקים שבחלונות, יצאתי החוצה והתחננתי לפת לחם.

מכר ותיק עבר במקום וראה אותי, וליבו נכמר עליה. הוא אסף אותי אל ביתו, ושם ביליתי את שארית ימי, אסירת תודה למיטיבי. מתתי בגיל תשעים בשיבה טובה הגעתי עד הלום"

לאחר שהקשישה אמרה דברים אלה, היא השעינה את ראשה לאחור על משענת הכורסה "עייפתי מלהחזיק את ראשי מורם. נפשי רצוצה. אני רואה עד כמה הייתי אנוכית כל חיי, וכיצד מעשה של נדיבות ודאגה מצד אדם זר הצילה את חיי. כעת אני מעניקה לך הספריה את סיפורי"

"יפה סיפרת. זהו סיפור התבגרות יפה. נעביר את סיפורך לאגף סיפורי ההתבגרות ושם יישמר לעד" אמרה הספריה "וכעת צאי לדרכך, חופשית ולמודת ניסיון חיים" אמרה ואז אל מול עיניה המשתאות של דריה, הלכה והתפוגגה האשה עד שלא היתה עוד.

"המספרים עולים מן המעמקים ולאחר שסיפרו את סיפורם הם חוזרים אל המעמקים כמו שבאו עד שישבו במלבוש גוף אחר" אמרה הספריה "הביטי על השולחן". דריה הביטה והבחינה שעל השולחן הסמוך לכורסא שישבה עליה פאניה היה מונח כעת ספר שלא היה שם קודם. "רואה את, זהו סיפורה של פאניה. הניחי אותו בבקשה על מדף האיסוף כדי שאחד הספרנים יוכל להעבירו לאגף המתאים." אמרה הספריה. דריה קמה ממקומה וחיפשה את מדף האיסוף שם הניחה את הספר. לאחר שהתיישבה חזרה על הספה אמרה הספריה "האם תרצי לאכול ולשתות?"

רק אז הבינה דריה שהיא רעבה, כי לא אכלה דבר מאז הבוקר וכל האירועים המבהילים הסיחו את דעתה. "כן אני אשמח לשתות ולאכול משהו"

דומה היה שהספריה לא שמעה אותה כי במשך כמה דקות ארוכות נפלה על החדר דממה אך אז לפתע נכנס מאחת הדלתות מלצר לבוש בחליפה מחויטת דוחף עגלה ועליה צלחת ומכסה דמוי פעמון ממתכת והוא קרב אל דריה והרים את המכסה ומתחת התגלה כריך וסלאט וכוס חלב חם שהעלה אדים. "בתאבון" נשמע קולה של הספריה. דריה חייכה והחלה לסעוד את ליבה. המלצר יצא מהחדר והיא נותרה לבדה.

כשסיימה, ניגבה את פיה במפית הבד שהיתה מונחת לצד הצלחת. ואז שאלה "סבתא סיפרה לי שאבא שלי חקר עליך רבות ושגורל משפחתנו כרוך בזה שלך"

"אכן" השיבה הספריה. "דורות רבים שמשפחתך שומרת על הספריה מפני פולשים. לא מקרית היתה התאונה שבה נהרג אביך. קם לי אויב שמבקש להרוס ולהעלים אותי לטובת סדר חדש"

"אני לא מבינה. אבא נסע לאמריקה והמטוס שלו התרסק מעל האוקיאנוס"

"אכן, כך באמת קרה אך זו לא היתה תאונה. יש לי אויב מר שמבקש לחסל אותי ואת מגיני. האויב שלח נציג שלו לטיסה של אביך והוא גרם להתרסקותו. כעת הוא פולש לספריה ומזה זמן שהוא שורף ספרים ברחבי הספריה ואין מי שיגן עלי. הוא הצליח לשרוף כבר ארבעה אגפים - את אגף סיפורי ההשלמה, אגף סיפורי התבוסה, אגף סיפורי הגבורה ואגף סיפורי החרטה. נותרו שלמים אגף סיפורי ההתבגרות, אגף סיפורי האהבה שאת יושבת בה כרגע, אגף סיפורי האובדן ואגף סיפורי החיפוש. עכשיו שהגעת לגיל ארבע עשרה את בוגרת מספיק לצאת למשימה להגן על כתלי מפני היריב הזה"

"אני? אני עוד ילדה.. אני לא מבינה כלום בלהגן על ספריות מאויבים..בקושי אני מצליחה לשמור על עצמי" אמרה דריה ונפל עליה יאוש. הנה נפלה מן הפח אל הפחת. הרי חשבה לרגע שנמלטה מהצרה בבית הספר והנה היא פה צריכה להגן על ישות מוזרה מפני אויב אימתני שהצליח לחסל את אביה.

"לא הייתי פונה אליך אם לא היו לך הכוחות לכך" אמרה הספריה "משפחתך ניחנה בכוחות ייחודיים שחזקו והודקו בקפידה לאורך הדורות דרך נישואין עם אלו שיש להם כוחות משלימים. את הרבה יותר מיוחדת ממה שאת חושבת ויודעת" אמרה הספריה "הדמיון שלך יכול לכוון עולמות שלמים, כהרף עין את כותבת סיפור ופה הספריה סיפורים יוצרים מציאות. גם הרגישות הזאת שלך, הקושי שלך עם קולות רמים, וריחות עזים, הרגישות הזאת בין הכתלים האלה היא מתנה כי היא תאפשר לך לאתר היכן נמצא המצית בכל רגע ותוכלי לנטרל אותו".

"אני לא מרגישה שיש לי את היכולת לנטרל אף אחד. בקושי לדבר אני מסוגלת. אפילו להגיד "די" אני לא מצליחה ברגע האמת" אמרה דריה בלחישה.

"פה בספריה את לא צריכה להפעיל כח זרוע כדי לעצור משהו. מספיק שאת מדמינת מה יקרה לו וזה קורה"

דריה השתתקה. הרי זה כח מופלא שמה שהיא תדמיין יקרה במציאות.

"עליך לעשות שימוש זהיר בכח זה. בואי ננסה אותו רגע. דמייני משהו שיקרה בחדר הזה"

דריה הביטה על החלונות החשוכים ואז הביטה בשטיח הארגמן הפרוש על רצפת החדר. היא הרהרה לרגע, קמט של מאמץ נוצר בין עיניה, ואז לפתע הופיע במרכז השטיח ארנב לבן עם אוזניים ארוכות.

"יפה" אמרה הספריה.

הארנב החל לרקוד. על שתי רגליו האחוריות. ואז מחא כפיים באלו הקדמיות. דריה הביטה וצחקה.

"מצויין. ועכשיו תעלימי אותו." אמרה הספריה.

לפתע הופיעו חמישה ארנבים שכולם רקדו במעגל. "אני לא מצליחה להעלים אותם" אמרה דריה בבהלה

"אל תבהלי. התודעה עושה מה שהיא רוצה בשלב הזה. צריך לאמן אותה דרך תרגול יומיומי. נסי עכשיו לדמיין דלת ואז לשלוח את הארנב שיצא מבעד לדלת"

דריה עצמה עיניה. כעבור רגע הופיעה בקיר דלת קטנה וכל הארנבים יצאו בשורה מבעדה ונעלמו.

"כל הכבוד" אמרה הספריה "האם את יכולה להרגיש ברגע זה את המצית מסתובב בספריה?"

דריה חשה אובדת עצות. מאין לה להרגיש משהו ברחבי מקום לא מוכר. "אני לא יודעת" היא אמרה והתיישבה בהיסוס על קצה הכורסא "אין לי מושג".

"תנסי לשים לב לתחושות שיש לך על פני העור. בכל הגוף" אמרה הספריה

"קר לי בכל הגוף אבל חם לי בקצות האצבעות של יד ימין" אמרה דריה כעבור רגע

"מצויין. זה סימן שהמצית נמצא בקצה המסדרון של מדור אגף ספורי ההתבגרות" אמרה הספריה. "חושי לשם ועצרי אותו" היא אמרה.

דריה נעמדה בנוקשות. "מה לעשות אם אפגוש בו?"

"תעצרי אותו. את תדעי כבר איך" אמרה הספריה.

הדוב הזועם

הדוב הזועם סבר שהעולם רווי באי צדק וחוויות השפלה. כמי שגדל בשכונת עוני, הוא חש מגיל צעיר שהעולם נגדו. יותר מכל האלימות והחסך שחווה בילדותו, חש מרירות על האופן שבו מוריו בבית הספר לא ראו אותו ואת כישרונו לכתיבה, שביקרו את עבודתו בחומרה והדירו אותה מעיתון בית-הספר. מציאות העוני הקשה ליוותה אותו מאז שאביו נטש אותו ואת אמו כשהיה בן שמונה. ניתוק החשמל בחורף כשאמו לא הצליחה לשלם את החשבונות והקור

הנורא, שגרם לו להצטופף ליד המדורות שהדליקו חסרי הבית בחוץ רק כדי להתחמם מעט נחרטו עמוק בזכרונו. את סיפוריו העצובים הקדיש למחוסרי הבית שקפאו למוות בחדרי מדרגות לאחר ליל שתיה. אבל האדישות כלפי היצירה שלו ריסקה אותו שוב ושוב.

הוא כעס גם משום שסבתו, שבאה מכפר בהרים, פתחה לו בקלפים ואמרה שגורל גדול מצפה לו — ושום דבר מזה לא התגלה בתוך קשיי חייו, כלל לא. הזמן חלף במהירות, נעוריו שהיו בהם חלומות גדולה התנדפו כתעתוע והוא גדל להיות גבר בגיל העמידה, שבבוקרים פרק ארגזי בירה ממשאיות ובשעות אחר הצהריים שתה אותם במסבאה השכונתית, בקושי מצליח לשלם שכר דירה, לא נישא ולא הביא ילדים לעולם. כעוס ומריר ישב במסבאה עם חבריו שהיו גם מרירים כלפי המערכת כמותו, מלאי זעם אין אונים מול האכזריות של הקיום שלוקח יותר מאשר נותן.

הדב חש טינה עמוקה כלפי מערכת הרווחה שהקשתה על חיי אמו, שמתה ממחלה קשה כשהיה בן עשרים וחמש; הוא החמיץ את הלווייתה משום שהיה שרוי באפלה לאחר מסע שתייה בימיה האחרונים. כשקם מאותה אפלה, היא כבר הייתה קבורה מזמן, וכל שנותר לו היה לבקר את קברה. ואז הוא שתה שוב.

לפעמים היו ימים של פקחון מהאלכוהול, ימים שבהם התעורר לפתע מוקדם ומצא עצמו הולך על גדות הנהר ומפזם לעצמו מנגינה ואז היה כותב סיפור. הוא שלח את סיפוריו לכתבי עת אך לרב נענה בהתעלמות גמורה. למרות שלעיתים רצה בכך, וקינא בסופרים שישבו ליד שולחנם וכתבו סיפור אחר סיפור בלי להזדקק לאלכוהול, הוא לא הצליח להפסיק לשתות. לעיתים קרובות הסתבך בקטטות והמשטרה עצרה אותו לכמה ימים. הימים שבהם ישב לכתוב הלכו והתמעטו. עד גיל ארבעים וחמש כבר אושפז כמה פעמים בבית חולים עם שתי גפיים שבורות ודקירות סכין. הוא הודה לאל שלמרות הצלקות המכוערות, הן פצעו רק את פניו, ידיו ורגליו ולא משהו גרוע מזה. בכל פעם אמר שלעולם לא ישתה שוב, אך הדבר היה חזק ממנו, אל אף שימי האושר שהסבה לו השתייה כבר חלפו מזמן. כעת שתה רק כדי לשרוד את היום מבלי להתחיל לרעוד ולהרגיש נורא. הוא הרגיש רע ונראה רע, ואיש לא חייך למראהו כשנכנס לבית קפה בבוקר לקפה ודבר מאפה. הוא לא זכה כמו אחרים לברכת שלום מלווה בחיוך מנומס.

הוא החריב לאורך השנים הרבה מערכות יחסים שיכלו להועיל לו, ולא מעט מקומות בעיר אסרו עליו להיכנס אליהם. שכבות של כאב והשפלה מצטברים מילאו אותו זעם על העולם. לפעמים הזעם הוליד פעולה. הוא אסף את סיפוריו שכתב במאמץ רב לאורך השנים ושלח אותם להוצאה לאור בתקווה גדולה — להתגלות, לעמוד סוף סוף תחת אור הזרקורים — שכן היה בטוח שברגע שיתפרסם יהיה שבע רצון ומאושר עד כדי כך שימי השתייה יסתיימו. במשך כמה חודשים המתין לתשובה וסיפר לחבריו שעוד מעט קט הוא יתפרסם והם לא יראו אותו עוד מפני שהוא יקבל מקדמה שמנה על ספרו שתאפשר לו להתפטר מעבודתו ולהקדיש את זמנו לכתובה. בצבעים עזים תיאר לכל מי שהיה מוכן להקשיב איך ישב ויכתוב יום וליל ולצידו בקבוק וויסקי משובח.

והנה ביום האחרון של חודש מרץ, בבוקר שהיה גשום וקר, הוא קיבל מייל מההוצאה לאור: "אנו מצטערים אך לא נוכל לפרסם את סיפוריך. לסיפורים הללו חסרה עלילה והם דורשים ליטוש מעמיק שידרוש זמן רב על כן לא נוכל לפרסמם. מאחלים לך הצלחה בהמשך הדרך". הוא קרא שוב ושוב את הדברים, המילים בוערות בתוכו, והוא התמלא זעם כה רב שניפץ את הספל היחיד שנותר שלם בבית על הקיר ושאריות הקפה ניגרו על הקיר. הוא הרגיש שהוא עולה בלהבות והסתובב בבית באי שקט כשהוא מקלל בקול.

"החארות האלה הנפוחים, כל האליטה הספרותית שמבלה את עיתותיה בביקורת הספרות..לשרוף אותם צריך..את כל התרבות הגבוהה הזאת מלאת היומרות". בו במקום הוא החליט לשרוף את הספרייה המקומית. למעשה, רצה לשרוף את העולם כולו עד היסוד; סבלנותו לקצב האיטי של החיים אזלה, והוא רצה הקלה מיידית — וכל מה שעמד בדרכו יושמד. וכך באותו לילה הלך אל ספריית השכונה, פרץ אליה בשיטות שלמד עוד בתיכון מחברו הישן מארק, שפך בנזין בין המדפים והצית. הוא טיפס אל גג סמוך וצפה בתמרות האש והעשן מתענג על מאמצי הכבאים לכבות את השריפה, שלא יכלו לה ועד אור בוקר ראשון כבר היתה שרופה עד היסוד.

הוא הלך לעבודה באותו יום בלב שמח — שתלך לעזאזל התרבות, הספרים וכל אותם סנובים שעומדים בראש עולם הספרות! הוא דמיין אותם נחנקים ממנות הכבד אווז שלהם. הוא גילה ששנאתו העניקה לו כוח חדש, והוא היה מלא אנרגיה באותו יום; הוא החליט שלעולם לא יכתוב עוד. מעתה ישרוף כל ספר שיוכל לשים עליו את ידיו. למען האמת היה זה מעציב מאד שהדוב הזועם החליט לחדול מכתובה, שכן למעשה היה סופר טוב. אף שלא פורסם ולא היה משכיל, חבריו — אלה ששתו איתו — נהנו מסיפוריו, שהיו מלאים אלימות וסבל ותמיד הסתיימו רע. להקשיב לסיפור של הדב הזועם היתה חוויה שניקזה אליה את כל היאוש והזעם שהחזיקו בליבם.

וכך כעבור כמה ימים עמד הדב הזועם שוב בלילה על גג בניין בפריז וצפה בלהבות העולות מספרייה נוספת שהצית, וכל חלון שהתנפץ מחום האש גרם ללבו לעלוז.

"האם זה לא מרהיב? לעולם לא ימאס לי לצפות בזה," שמע קול גבר לצידו.

הוא הסתובב בבהלה וראה באור הלהבות האדום, אדם קירח, כזה שיכול היה להיות רופא שיניים או רואה חשבון, לפי הגילוח הנקי והחולצה הלבנה המגוהצת.

"אגב, אני חושב שעשית עבודה מצוינת," אמר האיש בחיוך יבש. "לא נראה שיישאר שם משהו לקרוא."

"מאין לך לדעת שיש לי קשר לזה?"

"זה התפקיד שלי לדעת על כל מעשי הקונדס שאנשים עושים. אני אחראי לעניינים כאלה," אמר האיש.

"ומי אתה, אם מותר לשאול?"

"תצטרך לנחש את שמי. אבל נאמר שאני אדון כל מעשי הנקמה. גובה החובות. פקיד העונשין. האיש שדופק על דלתך באמצע הלילה."

הדוב הזועם גירד בזקנו. "מה לי ולך?"

"ובכן, הרגע שרפת ספרייה מקומית מלאה פניני תרבות, אז נאמר שהתרשמתי מיכולתך לזרוע הרס, ואני רוצה להציע לך משימה. משהו שיעסיק אותך לזמן מה וייתן לך הזדמנות נדירה להחזיר לחברה כגמולה."

הדוב הכעוס הזדקק והטה אוזן הוא הסתקרן. "מהי?"

"אני רוצה שתשרוף ספרייה גדולה מכל מה שראית אי פעם. ספריית כל הסיפורים. זו אינה רק ספרייה — זהו מקור כל הסיפורים, המקום שבו נולדים הסיפורים והתודעה, הרחם הגדול של האגדות. זוהי ישות עתיקה ורב גונית להחריד, ואני רוצה שתשמיד אותה עבורי."

“למה שאעשה זאת? תעשה את זה בעצמך,” אמר הדוב הזועם, ידיו נקמצו לאגרופים.

“לאט לך, איש גדול,” אמר האיש. “אני רוצה שאתה תעשה זאת מפני שאין לי הכוח לעשות זאת בעצמי. אני יכול רק לתת לך את ההוראות, אבל למעשה אין לי יכולת אישית לפעול כלל. אני רק רעיון בראש שלך, ליתר דיוק.”

הדוב הזועם חש מבולבל. “אז אתה אומר שאני הוזה אותך עכשיו?”

“זה לא ממש משנה. בכל מקרה הכול הוא חלום.”

“ולמה שתמצא שאני אשמיד את הספרייה הזו?”

“משום שיש לי תוכנית טובה יותר ליקום. אתה מבין, יש ביצה — ביצה קוסמית — שצריכה לבקוע מתישהו; זה בלתי נמנע. ואני רוצה ליצור די חום כדי שתבקע, ולתת למשהו חדש להפציע”

“מה יש בתוך הביצה הזו שאתה מדבר עליה?”

“אה... זו תעלומה גדולה. איש אינו יודע באמת. אולי טוב... אולי רוע מוחלט... פשוט נמאס לי מכל הסיפורים האינסופיים האלה, מכל הווריאציות המרובות על החיים. הייתי רוצה שהביצה תבקע ואמת אחת ויחידה תתקיים — אמת מאוחדת אחת, בלי ויכוחים... בלי ריבוי נקודות מבט... בלי להתחשב באחרים. העולם יהיה שוב אחד. האין זה מסודר וברור?”

“ומי יהיה אחראי אז על העולם?”

“אה! אתה אדם פיקח, שמבחין מיד בפרטים של ההסכם שלנו... בסעיפים הקטנים,” צחק האיש ושלף מטבע קטן. “אתה רואה, תמיד יש שני צדדים למטבע — תמיד. כשהביצה הקוסמית תבקע תהיה אחדות... אפס גדול אחד.”

“אפס זה כלום. אז האם יהיו אנשים בעולם הזה?”

“הא, הא, אולי כן, אולי לא. זה לא ממש משנה; בני האדם משניים... האמת הגדולה היא מה שחשוב.”

הדוב הזועם הנהן. “זה נשמע לי שליו. אני מניח שיהיה שקט ביקום כזה של אפס ישויות.”

“בהחלט. שקט, שלווה, טוהר — בלי סערות גדולות של רצונות ומשאלות מתנגשים.”

“ומה אקבל בתמורה לעזרה שלי?” שאל הדוב הכעוס.

“כעוזרי, אולי תזכה להיות כהן ביקום כזה. ייתכן שתקבל כוכב לכת חדש ורענן משלך לשלוט בו מן היסוד — בתולי לחלוטין, עם עצי פרי ובעלי חיים המשוטטים בחופשיות — ותוכל לבנות בו תרבות משלך. מי יודע, אם תצליח לגרום לביצה הקוסמית לבקוע, הכוח הגדול אולי יגשים את משאלתך ויפרסם את ספרך, עם או בלי עלילה.”

הדוב הזועם נעלב. האם האיש הזה לועג לו ולסיפוריו? כיצד ידע על כתב היד שלו?

“אמרתי לך — זה תפקידי לדעת על עניינים כאלה. אני עוקב אחריך כבר שנים רבות, מאז שהיית ילד ואביר עזב. הקשיים שלך, האכזבות שלך... החברה הייתה אכזרית כלפיך ללא ספק. הגיע לך יותר ממה שקיבלת. אתה מוכשר, אתה עובד קשה. ראיתי אנשים רבים כמוך נמחצים תחת גלגלי המערכת.”

הדוב הזועם רצה לבכות. האם זה היה מזלו — המפגש עם האיש הזה — או שמא סימן לכך שהוא מאבד את שפיותו? האם זה מה שישנה את חייו, האם סוף-סוף יפרוש כנפיים ויעוף מעל העיר ויראה לכולם מי הוא באמת? כמיהה עמוקה ומטלטלת ניצתה בליבו של הדב הזועם. באותו רגע גמלה בליבו ההחלטה לעזור לאיש.

“אעשה זאת,” אמר “מה נדרש ממני?”

“יפה זאת החלטה נבונה” חייך האיש ביבושת “אעביר אותך עכשיו אל הספרייה הגדולה. עליך להיזהר שלא להיחשף. בספרייה נותרו ארבעה אגפים, מלאים ספרים. ייקח לך זמן לשרוף את כולם. השליח הקודם הצליח לשרוף כבר ארבעה אגפים אבל נפל בעת מילוי תפקידו מעל האוקיינוס האטלנטי. הספרייה כבר פצועה וצריכה זמן להתאושש מה שאני לא רוצה לתת לה. אני בוטח בך שתוכל להשלים את המשימה. תבין, הספרייה חיה — היא חשה את המתרחש בתוכה, חשה כאשר סיפור מת ואחר נולד — ולכן תורגש ברגע שתתחיל לשרוף את הספרים. עליך לנוע בחשאי במסדרונות מבלי שהיא תגלה את מיקומך.”

“ובמה אשרוף את כל הספרים האלה?”

“עליך לדעת רק מילת קסם אחת שתדליק אש בקצה אצבעך.”

“ומהי אותה מילת קסם?” שאל הדוב הזועם בהתרגשות.

“נדאו מוירה... הבט אל קצה אצבעך המורה ואמור את המילה ‘נדאו מוירה’ בעודך מחזיק בדמיוןך תמונת אש,” אמר האיש.

הדוב הזועם הרים את ידו, הביט באצבעו המורה ועשה כמצוותו — אך דבר לא קרה. הוא נראה מאוכזב. “כנראה שלא כל אחד יכול לעשות קסמים.”

“אני מבטיח לך שאתה יכול. החזק בדמיוןך תמונה של אש גדולה כאשר אתה הוגה את הצליל ‘נדאו מוירה’.”

הוא ניסה שוב, והפעם יצא עשן מאצבעו. “אנחנו מתקדמים,” חייך האיש.

הוא ניסה שוב, כשהוא מביט כעת באש שעדיין בערה במרחק שני רחובות. הפעם קצה אצבעו פלט תחילה עשן, ואז הופיעה לפתע להבה.

“הנה זה. עכשיו תוכל לשרוף כל מה שתרצה. אבל היזהר — איני יכול להציל אותך אם תיתפס.”

ההצתה

גובה החוב נקש באצבעותיו וכהרף עין מצא עצמו הדב הזועם בחדר מלא ארונות זכוכית ובתוכם מסיכות ופסלונים שנראו לו מתרבויות אחרות. מן החלונות הגדולים של החדר בקע אור חיוור ואפור של שעת בוקר מוקדמת. גובה החוב הופיע לפניו בחולצה הלבנה המגוחצת שלו, מגולח ומריח ממי קולון לימוניים. נראה היה שיצא זה עתה מן המקלחת. “קדימה למשימה” הוא דחק בדב הזועם. הדב הזועם התנודד לרגע מעוצמת הרצון של גובה החוב. “בסדר, בסדר” הוא מלמל ואמר את מילות הקסם, להבה ניצתת מקצה אצבעו. הוא ניגש אל אחד מהארונות ומשלא הצליח להצית את הארון פתח את דלת הזכוכית וניסה את מזלו עם

שיער הקש של אחת מהמסיכות. חיש קל היא ניצתה ולהבה החלה ללחך את המסיכה ומיד אחרי כן אחזה במסיכה שסמוכה לה. "יפה מאד. תמשיך כך" אמר גובה החוב "יש לי עניינים לסדר במקום אחר, בהצלחה עם זה, תמשיך עם כל הכח" אמר ונעלם. הדב הזועם המשיך להצית בזו אחר זו את המסיכות למרות שחש צער על כך, הרי אלה אינם ספרים אלא יצירות תרבות אחרת אבל בכל זאת משימה זו משימה ועליו היה לשרוף את הספרייה. כשהחדר היה אפוף כבר בעשן והארונות כולם היו אחוזי אש הוא ניגש לדלת ויצא אל המסדרון בחוץ שמשני צידיו היו מדפי ספרים עמוסי ספרים והוא החל להצית גם אותם. כך עבר ממדף ספרים למדף ספרים, האש החמדנית אוחזת בכרכים עבי כרס ובספרונים כאחד. מדי פעם היה בולט לעיניו כותר של ספר שעורר את סקרנותו אבל הוא כבש את היצר לחקור. לא עוד ספרים הוא מלמל לעצמו. הקץ לספרים. עידן חדש יפציע ויבוא.

כלוב הברזל

"מהרי דריה", אמרה הספריה "הספריה בוערת". ליבה של דריה נותר בבהלה. היא זינקה ממקומה ויצאה במהירות מבעד לדלת, מוצאת עצמה במסדרון ארוך עמוס ספרים שלא יכלה לראות את קצהו וריח של שריפה וערפל של עשן עמד באויר. היא הלכה כברת דרך לאורך המסדרון כשהבחינה הרחק בהמשך המסדרון באיש גדול מידות ומזוקן מצית את ארונות הספרים.

"מהרי, עצרי אותו" שמעה את הספריה קוראת אחריה

ליבה של דריה פעם בחוזקה. היא רצה לעבר האיש "עצור" היא צעקה

"ומי את?" הוא שאל בלגלוג מודד אותה במבטו

דריה לא ענתה. במקום זאת דמיינה דלי מים ואת הדב הזועם מכניס את הלהבה שפרצה מאצבעו לתוך הדלי. כמו בובה מכאנית הוא עשה כפי שדמיינה, ניגש לדלי המים וכיבה את הלהבה בתוך הדלי.

"מהו הדבר הזה שעכשיו קרה?" הוא אמר בזעם ובלבול.

דריה לא השיבה. תחת זאת דמיינה את האיש הזה בתוך כלוב ברזל נעול ואותה מחזיקה במפתח.

כהרף עין היה במרכז המסדרון כלוב ברזל גדול והאיש הכבד היה בתוכו, אוחז בסורגים ומטלטל אותם. "הוציאי אותי מכאן מיד" הוא צעק.

המסדרון היה אפוף עשן ודריה בקושי יכלה לראות. היא דמיינה פתחי אוורור שמהם יצא העשן ואז דמיינה בעיני רוחה זרנוק מים. באחת היה בין ידיה זרנוק מים. היא לחצה על הידית וזרם מים חזק נבע ממנו והיא התיזה את המים על הארונות העולים בלהבות. בתחילה האש מיענה לכבות אך דריה המשיכה להתיז את המים עד שהאש נכנעה וכבתה.

אז ניגשה דריה אל הכלוב שבו עמד הדב הזועם מסנן קללות בין שיניו.

"נבלה. עבדתי קשה על האש הזאת. מה את מתערבת בעניינים של אחרים" הוא צעק

"זה התפקיד שלי. אתה משיג גבול. למה אתה שורף את הספרים היקרים הללו?" אמרה דריה מתפעלת מהבטחון שהצליחה להפגין מולו.

"אני ז'אן קלוד או כפי שחברי מכנים אותי "הדוב הזועם". ומי את?"

"אני דריה"

"את קצת צעירה להסתובב פה לבדך"

"זה לא מנע ממני לעצור אותך מלשרוף את האגף הזה"

"בינתיים. לא תוכלי להחזיק אותי פה לאורך זמן. מתישהו תצטרכי ללכת לישון או לחזור הביתה ואז אני אשתחרר".

"תסביר לי למה אתה שורף את הספרים של הספריה?" שאלה דריה.

"אני שליח של כוחות גדולים שהורו לי לשרוף את הספריה כדי שסדר חדש וטוב יותר יתגלה בעולם".

"מהו הסדר הזה?" שאלה דריה

"האחדות הקוסמית. שיבה לסדר האחד והיחיד. הספריה מלאה בסיפורים שונים ומשונים, רובם הינם נפיחות חסרות טעם של אנשים מנופחי אגו ואיוולים. אני מייצג כח שקורא לטיהור היקום מכל תשפוכת המלל האינסופית הזאת לטובת אמת אחת פשוטה וצלולה".

"אבל דרך סיפורים אנחנו מבינים את עצמנו יותר טוב. דרך סיפורים אנחנו חווים מצבים שאחרת בלתי אפשריים לנו. סיפורים לוקחים אותנו לעולמות אחרים. איך אפשר לרצות שכל זה יעלם".

"אאה..השכל שלך מלא רעש ואת חושבת שזה דרך העולם. אבל יש צליל עמוק וחודר שהוא מעבר לכל הפטפוטים האנושיים הללו. צלול ועז"

"זה נשמע נהדר. אני רק לא מבינה למה זה צריך לבוא על חשבון כל הסיפורים שאנשים מספרים וחווים.

"מספיק. די פטפטנו. עכשיו שחררי אותי"

"לא נראה לי" אמרה דריה

"אם לא תשחררי אותי מרצונך אני אמצא דרך לצאת מהכלוב הזה ואז בהזדמנות הראשונה אני אנקום בך" איים הדב הזועם וזוג עיניו החודרות תחת גבינים כהים וסבוכים ננעצו בדריה.

צמרמורת קרה חלפה בגבה של דריה. הדבר האחרון שרצתה זה להסתבך עם עוד בריון ואחד מבוגר לעזעזל. הוא נראה מסוכן.

"אם אני אשחרר אותך האם תצא מרצונך מהספריה ולא תשוב" שאלה

"בוודאי, בוודאי" אמר בחיוך.

"בסדר" אמרה דריה ונגשה אל הדלת של הכלוב ופתחה אותה במפתח שבידה.

האיש נדחק החוצה מפתח הכלוב ונעמד סמוך לדריה. הוא אחז בסנטרה והרים את פניה אליו "הנה דבר שעליך ללמוד עלמה צעירה. לא להאמין להבטחות של אנשים זרים" הוא אמר ואז סינן את מילת הקסם ואש הופיע מקצה אצבעו "אני יכול עכשיו לצרוב את השיעור הזה בעור שלך שלא תשכחי אף פעם" הוא אמר. דריה בלעה את רוקה וניסתה להשתחרר מאחיזתו ללא הצלחה. הוא חכך בדעתו עוד רגע ואז הניח לה, הסתובב וצעד במורד המסדרון, מתרחק ממנה.

דריה הרגישה איך כל כוחותיה אזלו והיא צנחה בכבודות על רצפת המסדרון. היא ידעה שנכשלה בתפקידה להגן על הספריה. "אני מצטערת" היא אמרה בקול "הייתי צריכה להשאיר אותו בכלוב אבל פחדתי"

הדב הזועם ניסה לפתוח את אחת הדלתות שיצאו מהמסדרון ולשמחתו הדלת נפתחה והוא נכנס פנימה ממחר לסגור אחריו את הדלת. החדר היה עמוס ספרים וכשהדב התקרב לראות מה היו הנושאים שלהם הבחין בכותרים שכתובים על שדרות הספרים כמו "חלף עם הרוח", "מלחמת האזרחים באמריקה", "צעדי תוף", "הצפון נגד הדרום" ומדף מתחת "סקרמוש", "בין שתי ערים", "תשעים ושלוש", "הבושם", "מארי אנטואנט" במרכז החדר עמד פסל שיש שנראה כמו דיוקן של מרקס עם הזקן העבות. הוא הביט החוצה דרך החלון והבחין שהיתה זאת שעת צהריים מאוחרת בחוף ודומה שזה עתה ירד גשם. הוא ניגש לחלון ופתח אותו ומשב אויר צנון נכנס לחדר שנעם לו אחרי כל העשן והאויר הסמיך שהיה נתון בו זה שעות. דחף בלתי נשלט גרם לו לטפס דרך החלון החוצה אל הגן שבחוץ. השמש שיצאה מבין העננים לכסנה קרניים שחיממו את גבו וריח פריחת עצי הדר עמד באויר. הדב הזועם הפטיר אנחת רווחה. אמנם יש לו משימה לעשות אבל יש לו טיפה רק טיפת זמן לנוח אמר לעצמו. הרי גובה החוב לא ציין תוך כמה זמן הוא צריך להשלים את המשימה. והוא עייף, עייף מאד מהכל. הוא פסע על הדשא הכסוח ועד מהרה התרחק מרחק ניכר מהספריה. כשהביט לאחור היו החלונות של אולמות הקריאה זוהרים באור השמש המאוחרת שנשתברה עליהם. ככל שהמשיך לצעוד כך נראתה לו המשימה לשרוף את הספריה רחוקה יותר ופחות ממשית. כמו ספר שקרא בעבר אבל סיים זה מכבר וכעת ההווה מזמין חוויות חדשות. הוא הגיע לאזור מיוער. העייפות גברה עליו והוא הסיר את מעילו ופרש אותו על רצפת היער שהיתה מכוסה במרבד של עלים נשכב עליו וכעבור געים ספורים שקע בשינה עמוקה.

הוא התעורר לשמע ציוץ ציוצי הציפורים השכם בבוקר. אור ראשון חדר מבין ענפי העצים. הוא חש את צינת הבוקר מבעד לבגדיו אך הדבר נעם לו. הוא קם והתמתח והביט סביבו. היער שסביבו היה מלא שרכים ופרחים גדולים וצבעוניים שאט אט פתחו את עלי הכותרת שלהם עם האור שעלה ביער. ממעל התמרו עצים גבוהים שנעו ברוח עדינה. מול הדוב הזועם נפתח שביל שהוביל אל מעמקי היער ושביל נוסף שהוביל חזרה לספריה שעדיין יכול היה להבחין בה. היה עליו להחליט האם לחזור ולהמשיך במשימה שלו או להמשיך במורד השביל. הוא החליט לחקור עוד קצת את היער הזה שכמו לחש לו להכנס למעמקיו. הוא צעד במורד השביל כברת דרך.

כשרעב החל להציץ לו הוא תר במבטו לראות אם יש משהו שניתן לאכול והבחין לפתע שהשיחים במרחק כמה צעדים ממנו עמוסים בגרגרים כהים וגדולים. הוא קרב אליהם וקטף חופן. הגרגרים התפוקקו בפיו מלאי עסיס ומתוקים. הוא המשיך לקטוף ולאכול עד ששבע. הדב הזועם לא ידע שאלה גרגרי שכחה וכססיים לאכול נשתכחה מליבו לגמרי המשימה והספריה. הוא הביט סביבו בשמחה ופליאה מבחין שמעבר לרחש העצים וציוץ הציפורים נשמע קול פכפוף של מים והוא השתוקק לטבול בנחל הזה. בכל ימי חייו לא היה במקום כלכך ירוק וגם לא שהה ליד נחל טבעי. המפגש הכי קרוב שהיה לו עם הטבע היה בפארק מעשה ידי אדם ששם אפילו הצוק בלב האגם היה מעשה הנדסי של מתכנני הפארק. ופה הכל היה מעשה ידי הבריאה, ראשוני וחי כלכך. סביבו היו אינספור עצים עמוסי פרי, שיחים סבוכים שעל ענפיהם ישבו ציפורים סוגוניות שהשמיעו קריאות שלא שמע מעולם. הוא חש שיכור מרב היופי והצלילות ששרו סביבו. לראשונה בחייו לא היה שיכור מהטיפה המרה אלא שיכור מיפי העולם סביבו. הוא הרגיש חי ועירני ושמח והוא נעמד תחת עץ והתמתח ארוכות. כעבור כמה רגעים החל לפזם לעצמו מנגינה שהכיר מילדות וככל שהמשיך בשביל למעמקי היער וחש שהוא לבד שם ואיש לא שומע אותו ללעוג לו הוא שר בקול רם יותר ויותר, מגלה את עוצמת קולו הוא שר בקול בריטון עמוק וקולו הדהד ברחבי היער עשיר ושמח וצחוק בקע מגרונו.

עננים כיסו לפתע את השמש וכעבור כמה דקות החל לרדת שוב גשם. הדב הזועם המשיך לצעוד בשביל כשהוא תר בעיניו אחר מקום מסתור. הגשם התחזק ומים טפטפו במורד צווארונו. הוא החל להרגיש את הזעם המוכר מטפס מביטנו מעלה וסינן קללה מבין שיניו. "לעזעזל. אפילו פה במקום החלומי הזה צריך מטריה" הוא המשיך ללכת כשלפתע הבחינו עיניו באזור חשוך בסבך. האם יתכן שיש שם מערה? הוא חשב וצעד לשם דרך השיחים שנאחזו בשולי המכנס שלו וקרעו אותו. "לעזעזל" סינן שוב אך לפתע כשהצליח לעבור את השיחים גילה פתח מערה שרצפתה חולית. עמד בחלל צחנה של גוויה והוא שמע קולות נהמה קטנים. הוא נכנס פנימה שמח על שמצא מקום יבש להיות בו עד יחלוף הגשם. הוא הביט סביב, המערה היתה ריקה פרט לגומכה קטנה סמוך לקיר הפנימי שלה הוא ניגש לשם מנסה להבין מה הם קולות הנהמה שהוא שומע והנה נגלה לו מראה מפתיע - הגומחה היתה עמוקה ממה שנראתה במבט ראשון ובתוכה היתה לביאה ללא רוח חיים ולידה זוג גורי אריות קטנים בני חודש שסמרו וזעפו למראהו הם היו כה צמריריים ופגיעים שליבו של הדב נכמר עליהם מיד. הוא יכול היה לראות שהם רעבים מאד משום שהיו כחושים וחלושים למראה. "קודם צריך לקבור את אמא שלכם" הוא אמר וניגש למלאכה. הוא יצא לגשם ותלש משיח בננות גדול זוג עלים שעם אחד מהם הוא חזר למערה ואחז ברגל הלביאה וגרר אותה החוצה אל היער, מרחיק אותה כברת דרך מפתח המערה. "יהיה לאוכלי הנבלות מה לאכול היום" הוא אמר וחזר אל המערה. כעת עמדה המשימה בפניו להאכיל את זוג הגורים. אם רק היה לו חלב. הוא יצא שוב אל הגשם מתעלם מהטיפות הכבדות שהרטיבו אותו עד לשד עצמותיו. הוא סימן את פתח המערה בערימת אבנים כדי שידע למצוא את דרכו חזרה ויצא למצוא מזון לגורים. הוא לא היה צריך להרחיק לכת כי כעבור הליכה של כמה דקות הוא הגיע לקרחת יער שבליבה עמד עדר של פרות לועסות בנחת דשא. הוא התקרב אליהן והן לא הראו שום סימן של פחד מפניו. לכמה מהן היו עגלים שעמדו סמוך אליהן. כעת הבעיה שעמדה בפניו היתה איך להביא חלב טרי לגורים. הוא הבחין באגוז קוקוס גדול מתגולל מתחת לדקל. בשתי ידיו ניפץ אותו על קצהו המחודד של סלע. האגוז התבקע, הנוזל שבתוכו ניתז לכל עבר אבל לשמחתו הרבה של הדב הוא החזיק כעת בידי שני חצאי אגוז חלולים שסיפקו לו את הכלי שלו היה זקוק. הוא התקרב אל אחת הפרות המיניקות בחשש "אני מתכוון לחלוב אותך עכשיו. בבקשה תשארי במקום ואל תעשי לי עניינים" הוא הפציר. הפרה הביטה בו ארוכות תוך שהיא לועסת ואז חזרה ללחך את הדשא הרטוב. הדב הזועם התישב לידה על הקרקע והחל לחלוב אותה כמיטב יכולתו. בתחילה לא יצא דבר אבל הוא ניסה שוב מגייס את זכרון כל תוכניות הטלויזיה שבהם ראה אנשים חולבים פרות וקילוח מהביל יצא מהעטין. "ברבו ג'אן" הוא שיבח את עצמו והמשיך לחלוב עד ששני חצאי אגוז הקוקוס היו מלאים בחלב חמים. הוא לגם מהחלב שהיה מתוק ועשיר. "תודה לך גברת מו" הוא אמר בחיוך לפרה והיא הביטה בו במבט פשוט ואוהד.

הדב הזועם חזר למערה והניח בפני הגורים את חצי האגוז מלא החלב והם ריחרחו את החלב ואז שתו ממנו בשקיקה. הדב חייך לעצמו בקורת רוח. "נאה עשית ידידי" הוא אמר לעצמו ושתה כמה לגימות בעצמו מהאגוז השני. כששבעו הגורים לשתות הוא הרים אותם וליטף אותם האחד אחרי השני. "אני צריך לתת לכם שמות. איך אקרא לכם?" "לך אקרא טקילה" אמר לגור הכהה יותר ולך "וויסקי" אמר לגור הבהיר. "טקילה וויסקי זה ממש נהדר" אמר הדב הזועם לעצמו וחש שביעות רצון עצמית על יכולת ההמצאה שלו. רק אז הבין עד כמה רטוב הוא והוא הסיר מעליו את בגדיו והתיישב עירום להתיבש על הקרקע החולית של המערה. לא היה קר והגשם פסק והשמש הפציע שוב מבין העננים. הוא הניח את בגדיו להתייבש על השיחים מחוץ למערה. הוא החליט לצאת ולאסוף עלים כדי להכין לעצמו פינה לישון בה במערה. כאשר שקעה השמש סידר לעצמו מצא לישון עליו. זוג הגורים אירח לו לחברה בערב.

עם עלות השחר התעורר הדב הזועם ופניו אל קיר המערה. בעודו צף ועולה מתוך השינה הבחין שעל קיר המערה היה ציור. הציור בצבעי אדמה תיאר כמה דמויות אנושיות למחצה עם גוף אדם וראש איל וכתר של קרניים על ראשיהם ולצידם זוגות זוגות של חיות וביניהם גם דמויות גבר ואשה. הדב הזועם הביט דקות ארוכות בציור והוא תמה לפרשו. לבסוף קם, גירד את צווארו ויצא חזרה לאחו לחלוב את הפרה עבור זוג חבריו הצמריריים. זוג גורי האריות היה דומה לגורי חתולים בכל פרט לגודלם והסרבול שבו התנועעו, כמו לא למדו עדיין לשלוט בכפותיהם הגדולות, הם טפפו ונפלו והתגלגלו כה וכה. הם גרגרו בהנאה כשגירד מאחורי אוזניהם והתחכחו ברגליו כאשר נעמד לצאת לדרך. "תחכו לי כאן" הוא אמר. ויצא בשביל אל האחו שם מצא את עדר הפרות מלחך להנאתו את הדשא.

הוא מילא את אגוזי הקוקוס בחלב הפרה ומיהר לחזור אל גורי האריות שלו ששנו בשקיקה את החלב. בדרכו חזרה נתקל בשיח בננות עמוס פרי והוא שב אליו לקטוף פירות עבורו. הבננות היו מתוקות להפליא והוא אכל עוד ועוד עד שחש צורך להשכב על מצע העלים שעשה לו והפקיר עצמו לתנומת בוקר נעימה.

הוא התעורר בבהלה לצליל זמזום טורדני. כשפקח את עיניו גילה שהוא כבר לא במערה אלא במעין אוהל עגול ושקוף שממנו יכול היה לראות במעומעם את היער. קירות האוהל היו גמישים ונעו קלות עם כל תנועה שלו. דמות הופיע בסמוך לדופן הבוטית. היא היתה ספק אנושית אך לא לגמרי. ראשה היה ראש של איל עם כתר של קרניים מחודדות. הדמות סימנה לו בידה והוא הבחין שיש לדמות רק שלוש אצבעות ארוכות אותן היא פשטה כמאין מזלג. "שלום בן אנוש" אמרה הדמות

הדב הזועם נאלם מרב בהלה.

"אנו שמחים שאתה ער יש לנו כמה שאלות אליך. אנו עוקבים אחרי מעשיך מזה זמן"

"גם אתם? אני רואה שחבורה שלמה עוקבת אחרי - קודם גובה החוב ועכשיו אתם. האם אתם בני ברית של גובה החוב?"

"לא ולא. אנחנו מכוכב סרגוב שנמצא אלף שנות אור הרחק מכאן. אנו עוקבים אחריכם בני האדם מזה אלפי שנים והבחנו בברית שכרתת עם גובה החוב"

"ומה עם זה? זה העסק שלי" התריס הדב

הייצור לא ענה. תחת זאת הפריח שתי בועות קצף מפיו ואמר "אנחנו מתמחים בהסתברויות ורצינו להציע לך נתיב אחר"

אוזניו של הדב הזדקפו "איזה נתיב?"

"אנחנו יכולים לשבט אותך וליצור מהצלע שלך דמות אשה שתשלים אותך. תוכל לחיות פה ביער בשלווה ובנחת עם בת זוג. מה דעתך על זה?"

"למה שתעשו דבר כזה עבורי?"

"זה לא עבורך, זה עבור המין האנושי שאנחנו רוצים שימשיך להתקיים. הפרוייקט שלך עם גובה החוב מסכן את המשך קיום המין האנושי"

הדב בלע את רוקו. הוא לא חשב עד אותו רגע ששריפת הספריה תהיה מסוכנת למין האנושי. הוא בסך הכל רצה לסגור חשבון עם האליטה הספרותית.

"הרעיון לחיות פה ביער נראה לי מאד. רק אני ממש לא בטוח לגבי השיבוט. זה כואב?"

"לא. ממש לא" אמר הייצור. "אנחנו לוקחים דוגמא של רקמה ממך ומשכפלים אותה"

"האם גם היא תהיה מקריחה כמוני?" שאל הדב

"לא. נעשה שתהיה לך רעמה גדולה של שיער. פיצוי לשניכם" אמר הייצור והפריח שוב מפיו בועות.

הדב לקח צעד אחורה והמשיך להתלבט.

"כדאי שתחליט מהר. חלון ההסתברות לאפשרות הזאת עומד להסגר עוד מעט" האיץ בו הייצור.

"אני חושש להסתבך עם גובה החוב" הודה הדב

"גובה החוב יכול להתערב רק אם תלך אחרי יצר הרע שלך. כל זמן שאתה בטוב פה ביער הוא לא יכול לגעת בך" אמר הייצור ונדמה היה לדב שהוא מחייך.

"אז בסדר, אני מסכים, אני מסכים" אמר לבסוף הדב.

"מצויין. זאת החלטה נבונה. בוא תתקרב לדופן של האוהל כדי שנוכל לבצע את התהליך"

בחשש התקרב הדב לקיר השקוף והייצור בעל שלושת האצבעות שלח אצבע אחת ארוכה הישר דרך דופן הבועית ואל תוך כלוב צלעותיו כשהוא מושך צלע אחת החוצה בעדינות כמו היתה כפיס עץ. הדב הזועם לא חש כאב. הוא הביט כיצד הייצור המקורן חפן את הצלע בשתי ידיו ונשף עליה כמה נשיפות שהעלו עשן כחול. עשן רב התערבל סביב כף היד האוחזת בצלע ולרגע הדב הזועם לא ראה דבר ואז הופיע מול עיניו בועית בכף היד של הייצור, בועית שהלכה וגדלה הלכה וגדלה והוא הבחין שיש דמות שהולכת וגדלה בתוך הבועית. כל זה קרה חיש מהר ותוך כמה דקות עמדה כבר בסמוך לאוהל השקוף שלו בועית אוהל שקופה נוספת שבתוכה עמדה דמות שאת תווייה לא יכול היה לראות מבעד לכל השכבות השקופות שהפרידו ביניהם.

"הנה זוהי בת דמותך הנשית" אמר הייצור ודחק באצבעותיו הארוכות את אוהל הבועית החדש לגעת באוהל של הדב הזועם ולפתע הם היו לאוהל אחד. הדב הזועם נשא עיניו בחשש להביט בדמות שכעת היתה עימו באוהל ונגלתה לו האשה היפה ביותר שראה מעודו ואין עליה כל כסות ועיניה עצומות. לאחר רגע כמו התעוררה לחיים, היא התמתחה, פיהקה ופקחה את עיניה והישירה מבט אל הדב הזועם. שערה היה ארוך וכהה ועורה כצבע השנהב. היא הביטה בו ובחנה אותו ארוכות. הוא השיב לה מבט והם לרגע ארוך הביטו זה בעיני זה. "שלום" הוא אמר. היא לא השיבה אבל חייכה והנהנה בראשה. "אני ז'אן" הוא אמר והיא השמיעה מאין צקצוק בלשונה ואז קול נהמה. הדב חייך וקרב אליה. היה זה מהלך שגוי שכן היא נבהלה ממנו, פסעה צעד אחד לאחור ואז פרצה דרך קיר הבועית אל העולם שבחוץ ונמלטה.

"חכי אל תברחי אני לא ארע לך" הוא קרא אחריה אך היא נעלמה בין עצי היער. הדב הזועם כעס על עצמו שלא הצליח לעצור בעדה. ואולי יחפש אחריה? הוא חשב. הוא יצא גם כן דרך דופן הבועית וכעת עמד פנים אל פנים מול הייצור בעל פני האיל.

"מלאכתי הושלמה" אמר הייצור "היו שלום" הוא אמר והתרחק אל מעבה היער. "חכה" קרא אחריו הדב "אני רוצה להבין..מה אני אמור לעשות כעת?"

אך הייצור לא השיב. הוא הקיף את גופו בזרועותיו הארוכות כמו עטלף שמתכנס לשינה וכעבור רגע נעלם.

ז'אן קלוד חש אומלל בעודו עומד בקרחת היער השוממת ששרידי האוהלים השקופים הלכו והתנדפו ממנה במהירות עד שלא נותר מהם דבר. קולות היער מילאו את חושיו והוא חש כמיהה לפגוש שוב את בת דמותו והחליט לצאת לחפש אותה ביער.

בוקר אחד בעת שהדב הזועם טיפס במעלה שביל הוא שמע לפתע קול אנושי קורא בקול "הולה הולה" והוא הלך בעקבות הקול. הוא צעד עד שהגיע לעץ שבראשו היה תלוי כעת מאין ערסל עשוי מענפי עצים ותחתיו היה קשור סולם עשוי ענפים. על הענף שממנו היה תלוי הערסל היתה ישובה האשה. היא הביטה מטה אליו ואמרה דבר מה. "מצאתי אותך" קרא הדב הזועם וחייך. האשה החלה לרדת בזריזות במורד הסולם. הדב הזועם חש את פעימות ליבו. הוא התרגש לראות אותה שוב ואת גופה היפה מתקרב.

כשהגיעה לשלבים האחרונים של הסולם היא שחררה את אחיזתה וקפצה מטה, נוחתת בגמישות על הקרקע. היא הסתובבה אליו והשמיע שוב את הקול "הולה הולה" ואז הניחה את ידה על ליבה ולאחר מכן סימנה בשתי אצבעות על שפתותיה "ז'אן" היא אמרה בקול גרוני ועמוק. הדב הזועם השתנק. היא אמרה את שמו. הוא חייך ואמר ומה שמך את?" אמר וסימן לכיוונה באצבעו. היא הנהנה בראשה ואמרה "א-יה" וחייכה. "שלום איה" אמרה הדב הזועם "כבר אמרו לך כמה שאת יפה?" היא הביטה בו לא מבינה ואז ניגשה לעץ עמוס אפרסקים קטפה שני פירות והושיטה לו אחד. הדוב הזועם לקח את הפרי והם עמדו ואללו בשקיקה את הפרי, עסיס מטפטף על סנטרם. השמיים אז התקדרו והחל לטפטף גשם. איה סימנה לו לבוא אחריה והוא הלך בעקבותיה בשביל לא שביל בין העצים. לפתע היא נעלמה מעיניו והוא קרא "איה" ואז הרגיש משיכה במכנס בגדו הוא הביט מטה וראה שאיה היתה בתוך כוך מוסתר למחצה בשרכים מקום מסתור מן הגשם. הוא התכופף והתיישב לצידה מחייך. הגשם התחזק וטפף בקול על הענפים סביב בעוד הם יושבים בדממה ומשקיפים החוצה אל היער. הם הביטו זה בזה, קרובים כל כך, והדב הזועם חש מפויס ושמח כפי שלא היה מעולם. הוא קרב אל איה ונשק את שפתותיה והיא נענתה לו.

הדברים מסתבכים

דריה המתינה במבואת הספריה שסבתה תקרא לה לשוב. עבר יום והיא לא שמעה ממנה דבר. אף על פי שקראה מספרי הספריה ההמתנה היתה קשה לה כי היא חששה שלעולם לא תוכל לשוב הביתה כי אם תשוב יכלאו אותה בבית כלא לעברייניות צעירות. לבסוף עלה בדעתה להסיר את הטבעת להרף עין ולשוב הביתה רק לרגע לראות מה קורה ואז לשים אותה חזרה לפני שיתפסו אותה. היא עזרה אומץ, נשמה עמוק והסירה באחת את הטבעת. הספריה נעלמה והיא מצאה עצמה ברחוב מתחת לבית של סבא וסבתא עומדת מאחורי ניידת משטרה שהאורות שלה מהבהבים בצבעי אדום וכחול. בתוך הניידת ישב שוטר שדיבר במכשיר הקשר "הנערה נעלמה והמשפחה לא יודעת איפה היא. מנשה עושה עכשיו חיפוש לראות אם יש איזה רמזים לאן היא הלכה. עוד מעט יורד הלילה והרחובות באזור הזה לא נחמדים בלילה" הקול בקשר אמר "מה שלום הנער?" "הוא אושפז. המצב שלו לא יציב אז הוא בטיפול נמרץ" "טוב תמשיכו לחפש אני אצוות לכם עוד שלוש ניידות ואם תוך שתיים עשרה שעות לא תמצאו אותה

נעביר הודעה לתקשורת ונתחיל חיפושים מקיפים יותר" אמר הקול בקשר "רות היישר" השיב השוטר והשיחה הסתיימה הוא יצא מהרכב והסתכל לראות מי עומד מאחורי הרכב וזיהה מיד את דריה "שלום דריה איפה היית? אנחנו צריכים לדבר איתך" הוא אמר מנסה להסתיר את התוקפנות שלו בחביבות מעושה. דריה לקחה צעד אחורה והוא התקדם לעברה. היא נבהלה והחלה לרוץ "עצרי" הוא צעק והיא המשיכה לרוץ כשהיא מרגישה אותו מאחוריה מנסה להדביק אותה. היא היתה אצנית טובה ובשיעורי הספורט הגיעה שניה אחרי שירלי בריצת 50 מטר. אבל הוא היה אדם מבוגר ומאומן בריצה אחרי פושעים והיא הרגישה שהוא מתקרב אליה. בקרן הרחוב היא רצה לכיוון הבלוקים של רחוב רשי נכנסה לאחד מחדרי המדרגות נמוכי התקרה ולפני שהספיק להגיע היא ענדה את הטבעת חזרה במהירות על אצבעה.

דריה מצאה עצמה באפלולית חדר המבואה של הספרייה, רק מנורת הקריאה דלקה והיא התיישבה מיוזעת ומתנשפת על הכורסא. "כמעט תפס אותי" היא אמרה

"טוב שחזרת. יש משהו שרוצה לפגוש אותך" נשמע קולה של הספרייה

"מי רוצה לפגוש אותי?"

"תעצמי עיניים"

דריה עצמה עיניים. היא הרגישה שכמו יורד עליה ערפול והיא צפה ונעלמת על פני מים גדולים. הציפה נקטעה באחת לשמע קול מוכר שאמר "דריה תפקחי עיניים". דמעות עלו בעיניה

כשפקחה את עיניה ראתה את אביה עומד לפניו לבוש בחליפה שבה ראתה אותו בפעם האחרונה.

"אבא אתה פה"

"אני פה ולא פה"

"כלכך התגעגעת אליך" אמרה דריה וניגשה לחבק את אביה

אך כשהגיע אליו היא גילתה שהוא עשוי אוויר, דמות נראית אבל ללא ממשות. היא לקחה שני צעדים לאחור. "איפה אתה אבא?"

"אני כבר לא קיים. נותרו ממני רק שרידי זכרון שפה בספרייה ממשיכים להשמר"

פניה של דריה נפל

"היי קטנטונת, תתעודדי. כל זמן שהספרייה ממשיכה להתקיים תוכלי לפגוש אותי פה" אמר וחיוכו החכם קורן אליה.

"אבא הסתבכתי בצרה בבית הספר" היא פלטה

"מה קורה?"

דריה רצתה לספר לאביה אבל לא היתה מסוגלת. היא כלכך התביישה במה שקרה. היא נשכה את שפתה התחתונה

"אני לא יכולה לספר" היא אמרה לבסוף "אני מפחדת שלא יאמינו לי"

"למה שלא יאמינו לך"

"אני לא יודעת. אני מפחדת שיגידו עלי דברים רעים"

"כן אני מבין. אבל לפעמים צריך לעמוד על דעתך ולהתעקש להגיד את האמת שלך אחרת האמת של הצד השני מנצחת. את לא יכולה להיות פה בספריה לנצח"

"יש משהו שמנסה לשרוף את הספריה"

"כן אני יודע. הוא אויב של המשפחה שלנו מזה דורות. קוראים לו גובה החוב. הוא זה ששלח את המחבל שהפיל את המטוס שבו טסתי. הוא זה שאחראי למותה של אמך כשהיית בת ארבע. הוא רודף אותנו ואת הספריה מזה מאות שנים."

"למה הוא עושה את זה?" שאלה דריה

"את צריכה להבין שיש שני כוחות שפועלים ביקום. כח הריבוי וכח הצמצום. אנחנו, הספרייה, המשפחה שלנו, שייכים לכוחות הריבוי ומנגד גובה החוב מוביל את כוחות הצמצום. הוא מבחינתו היה רוצה שכל היקום יהיה נקודה אחת שחורה בלב האינסוף"

"זה נשמע לי מפחיד"

"זה באמת מפחיד. זה חורבן של כל מה שאנחנו אוהבים ומאמינים בו. וידו על העליונה. הוא הצליח כבר לשרוף מחצית מאגפי הספריה. נותרו עוד ארבעה ואת חייבת למנוע את זה ממנו. לתת לספריה זמן לשקם את עצמה. הסיפורים זורמים פנימה ללא הרף, רק צריך זמן כדי שיצמחו מחדש אגפים חדשים עמוסי סיפורים."

"אני מפחדת אבא זאת משימה גדולה מדי בשבילי"

"כן אני מבין. עליך להתיידד עם הפחד. לקבל שהוא שם ולהמשיך לפעול "

"אבל איך אני אמורה לעצור את גובה החוב אבא? אני לא גיבורת על עם כוחות פלאיים"

"נכון, אבל את ניחנת בדימיון וברגישות הדרושים כדי לבלום אותו. ביחד עם הספריה תוכלי לגבור עליו. אני מאמין בזה בכל ליבי"

"אז למה אתה לא הצלחת לגבור עליו?" שאלה דריה "אתה הרבה יותר גדול וחזק ממני"

"בגלל היווהרה שלי. רציתי להתפרסם, לא הספיק לי לשרת את הספריה. הלכתי לאוניברסיטה, עשיתי תארים ונהייתי פרופסור, כתבתי ספר על הספריה והסגרתי את סודותיה."

"איפה אני יכולה למצוא את הספר הזה? הוא מסקרן אותי"

"אני מאמין שיש עותק פה על אחד המדפים. לכי תסתכלי במדפים של ספרים על ארכיונים וספריות."

דריה נגשה למדפי הספרים ועברה במבטה על שדרות הספרים. היא הבחינה שאין מספרים קטלוגיים על הספרים אלא במקום זה צורות - בלוט, תפוח, קיפוד ועוד ועוד צורות.

"מהי השיטה שעל פיה מקוטלגים הספרים אבא?" שאלה דריה

"זוהי השיטה האסוציאטיבית. היא אישית לכל מי שנכנס לספריה. אלא הם צורות שרק את רואה. הסדר של הספרים משתנה מאדם לאדם"

לפתע נפל מבטה של דריה על ספר שעל השדרה שלו היה ציור של תמונה אוחז בספר. היא שלפה את הספר מן המדף. "אני חושבת שמצאתי את הספר" היא אמרה ודפדפה בו. היא פתחה את העמוד הראשון והבחינה שבראשו התנשאה ההקדשה "לדריה בתי האהובה"

והתרגשות מילאה את ליבה. היא הרגישה שהיא רוצה לבכות. היא דפדפה בו וגילתה שהספר מלא ברשימות, מפות, תרשימים ואיורים של כריכות ספרים.

בעמוד הראשון של הספר היה כתוב: "לאחר שקין רצח את הבל הוא נע ונד, מנודה מכל מקום שהגיע אליו. הוא ביקש למות והלך אל המדבר. לא שתה ולא אכל ימים רבים, עינה את נפשו על המעשה אשר עשה. גופו היה כה חלש שהוא נשכב תחת השמש הקופחת בערוץ נחל יבש וידע כי חייו באים אל קצם. "אלוהים, אנא קח את נפשי אליך, די רע עשיתי בעולם הזה אין ברצוני לפגוע עוד באיש. הנח לי להשיב נפשי אליך" ואז לאחר שאמר דברים אלו חשך העולם וכהרף עין הוא מצא עצמו בבריכה חמימה שעטפה וריפאה את גופו הרצוף. הוא יצא מן הבריכה אל חדר עגול ומואר באור שמש מחלונות גדולים שהשקיפו אל גן מוריק וקול אשה דיבר באוזניו "שלום לך קין. די התייסרת. המעשה אשר עשית נסלח. עתה תהיה עבד אלוהים מעתה ועד עולם אתה ובניך ובניך ובניך וצאצאיך ימים רבים וכעת חיה. מעתה תפקידך הוא לשרת אותי ואת המקום הזה המכונה "הספריה" לשמור אותו ואת שעריו מכל איום. מעתה לא תקרא עוד קין כי אם מגן יהיה שמך" וכך היה מגן לשומר הספריה. הוא שם לבוש על גופו אכל לשובע ונישא לנערה בשם מנוחה והם הביאו ילד לעולם בשם מגדיאל ומגדיאל נישא לפרומה והם הביאו לעולם את טובה שנישאה עם ירמואל. הם הביאו לעולם את גנזח ואשמורת שנישאו לאיסר ועלווה והם הביאו לעולם את יקום, מלכה, נמרוד ופרץ. ארבעת הילדים נישאו והביאו לעולם כל אחד את קיכלי, פיתום, פואה ובן. אז היתה מגפה גדולה וקיכלי פואה ובן ניספו אך פיתום שרד ונישא לנערה הניצולה היחידה בכפר והם הביאו לעולם את דרדר ומוחל. כך נישאו והביאו לעולם בני משפחת מגן עוד ימים רבים עד למלחמות הגדולות שביניהן נולד מקסים בעל הנס שעשה ניסים ונפלאות והגן על הספריה בפני גובה החוב שביקש להחריב את הספרייה ולכונן סדר חדש. מקסים היה בעל חלומות והוא הקדיש את ימיו ללימוד נפש האדם ודרכיה המסתוריות. מקסים נישא לבתיה והם הביאו לעולם את דריה. מקסים שכל את אשתו כשבתם היתה בת ארבע ומאז גידל אותה לבד. במהלך הדורות קם לספריה אויב שמבקש לכלות אותה. לאורך השנים הוא הצליח לחבל ולהשמיד חלק משמעותי מהספרים והספריה נאבקה לקום מהחורבן וההרס הזה. האויב, גובה החוב, מאיים עדיין על קיומה ומשפחת מגן עושה מאמצים לשמור את הספריה. עד כה נהרסו ארבעה אגפים שנמצאים בתהליך של התחדשות איטית. כאשר הספריה משקמת את עצמה היא אינה פתוחה למבקרים.

כשסיימה לקרוא את העמוד הראשון הרימה עיניה ושאלה את אביה "מה יקרה לספריה אם לא יהיו יותר סיפורים חדשים?"

"היא תמות. הספריה ניזונה מהסיפורים. אין לה קיום בלעדיהם"

בעודו אומר זאת נפתחה הדלת ונכנס נער לבוש בגדי ספורט. "מה זה המקום הזה? לפני רגע הייתי בבית. לחצתי על מפסק, קיבלתי מכת חשמל והנה אני פה"

"שלום מתי" אמרה הסיפריה "בוא תכנס וספר לנו את סיפורך"

מתי התקרב למקסים ודריה. "אתה מוזמן לשבת איתנו" אמר מקסים. דריה שתקה. היא התמלאה ביישנות לפתע כי הנער היה גבוהה ובעל תלתלים יפים.

הנער התיישב על הספה לצידה של דריה. הוא הביט בה לרגע ולחייה האדימו. "נולדתי וחייתי את ראשית חיי ברמת גן. אבי היה אדריכל ואמי מורה בבית ספר יסודי. כשהייתי בן ארבע נולדה אחותי הילה. סבתא שלי שהיתה אלמנה מגיל צעיר טיפלה בנו והיא היתה אכזרית מאד. פחדנו ממנה מאד. היא הייתה אותנו פעמים רבות ואיימה שאם נגלה לאבא ואמא היא תעניש אותנו פי כמה וכמה. אז שתקנו. כשהייתי בן תשע נסענו אבא אמא והילה לאנגליה כדי שאבא

שלי יעשה דוקטורט באוניברסיטה. אחרי שנה נולדה אחותי שושנה. אבא היה עצבני מאד וצעק ושבר דברים פחדנו ממנו מאד אבל זה היה עדיף על סבתא. בבית הספר הצטיינתי והגנתי על החלשים מפני הבריונים של השכבה העליונה. אהבתי מאד לקרוא ספרי מדע בדיוני ואפילו כתבתי שני סיפורים ששלחתי לכתב העת האהוב עלי לסיפורי מדע בדיוני לנוער וסיפור אחד התפרסם. כשהייתי בן שלוש עשרה חזרנו לארץ וגיליתי תוך כדי ההכנות לבר מצווה את הדת ואת מנהגי נטילת הידיים ואהבתי את זה מאד. המשכתי להניח תפילין אחרי הבר מצווה אבא שלי שנא את זה כי הוא חילוני גמור ורבנו הרבה. ניסיתי לפייס אותו בזה שהשקעתי בספורט, בכדור סל שהוא מאד אוהב, רציתי שיהיה גאה בי. ואז קראה התאונה הזאת כשניסיתי לחבר את הרדיו לחשמל כשאני יחף והתחשמלתי ועכשיו אני פה" סיים הנער.

"תודה מתי. התמודדת יפה עם אתגרי החיים." אמרה הספריה

"אני עצוב שלא אראה עוד את אחיותי הקטנות. אהבתי אותן מאד"

"זה באמת עצוב שחייך הסתיימו בטרם עת" אמר מקסים "אולי הספריה יכולה לשלוח אותך חזרה?"

"אי אפשר לחזור לאותו גוף. הגוף הישן נהרס" אמרה הספריה.

"אז אולי יש דרך אחרת?" אמר מקסים ומתי ודריה חיכו לשמוע את מוצא פיה של הספריה

"אני יכולה להחזיר אותך בתור חיית המחמד של המשפחה. כלב לברדור שהם יאמצו, גור שזה עתה נולד עם עין אחת וזנב שבור" אמרה הספריה

"זה נשמע לי רעיון טוב. אני אשמח" אמר מתי

"אבל אתה לא תזכור כלום מהחיים הקודמים שלך" אמרה הספרייה

"בסדר אני מוכן"

"אם כך עליך לצאת מבעד לדלת הקטנה" אמרה הספריה.

מתי ודריה תרו בעיניהם היכן הדלת ומקסים הצביע "שם, מאחורי מדפי הספרים"

מתי קם מהכורסא. "שלום" הוא אמר בעצב לדריה ומקסים

"היה שלום" הם השיבו לו והוא פנה והלך ונעלם מאחורי מדפי הספרים.

דממה ירדה על החדר. "מה אני אמורה לעשות עכשיו אבא? אני לא מרגישה את הדב הזועם בשטח הספריה. אולי אני יכולה לחזור הביתה?"

"זה אפשרי. הספריה תזמן אותך אם תצטרך אותך. אבל לא היית רוצה לחקור יותר את הסיפורים שיש לה להציע לך? בואי תנסי לקרוא את אחד הספרים"

דריה נגשה למדף ושלפה ספר. "עלילות האשה המעופפת" היה כתוב על השדרה. היא לקחה את הכרך והתיישבה על הספה. היא החלה לקרוא, עלילת הסיפור מופיעה מול עיניה כחיזיון. סיפור חייה של גיבורת על, המגיעה מכוכב מרוחק וכיצד אומצה על ידי זוג הורים מבוגרים וגדלה בעיירה כפרית קטנה. לאורך זמן היא מגלה את כוחותיה ולומדת לעזור לזולת אך איננה מצליח להציל את הוריה המאמצים משוד מזוין שמסתיים בירי. היא עוברת לעיר גדולה שם היא עובדת כעורכת דין ומתאהבת בעורך דין יפה תואר. הופעתו של היריב המרושע בעל הקריסטל מכוכב האם שלה המזמין אותה למרתף שבו הוא מסתתר עם אהובתו ועם הגעתה,

הוא תולה על צווארה את הקריסטל, היא נופלת לבריכת המים שבמרתף, שוקעת לתחתית חסרת כוחות. היא הרגישה כיצד כוחותיה והאוויר בראותיה אוזלים וחייה כלים במהירות כשלפתע הופיע דמות אביה והוא הסיר מעליה את הקריסטל. היא צפה חזרה אל פני המים וכוחותיה אט אט חזרו אליה. היא מיהרה לצאת מהבריכה כדי לעצור את מזימתו של הרשע להפעיל פצצה אטומית. אך היא לא מספיק בזמן והפצצה מתפוצצת וגורמת לרעידת אדמה מחרידה שקוברת תחתיה את העורך דין יפה התואר שבו היתה מאוהבת. היא יוצאת לחלל וסובבת במהירות את כדור הארץ כנגד כיוון סיבובו עד שהזמן נע אחורה במהלכו והיא מצליחה להציל את אהובה.

דריה התעוררה מהסיפור כמו מתוך שינה עמוקה וגילתה שהיא שוכבת על הספה בספריה, מכוסה בשמיכה רכה ותחת ראשה כרית. הדבר הביא נוחם לליבה.

"אבא?" היא אמרה

"כן דריה" השיב אביה והופיע מתוך האפלולית

"אני מודאגת ממה שקורה בבית. זה מציק לי. אני צריכה להתמודד עם התוצאות של מה שעשיתי".

"לפעמים הזמן מרפא דברים. אולי כדאי לך לחכות עוד זמן"

"אני חושבת שאני צריכה לספר לבית הספר מה קרה. אני צריכה להגיד את האמת שלי"

"אני ממש מתרגש לשמוע את זה. זה מאד אמיץ מצידך"

"תודה אבא. אני אחזור עכשיו הביתה"

דריה הסירה את הטבעת מעל אצבעה ובאחת היתה בחדר המגורים בבית סבא וסבתא. היתה זאת שעת ערב וסבא וסבתא היו ישובים ליד השולחן הקטן בפינת האוכל כשסבא אוכל תפוחי אדמה מבושלים עם מרגרינה ומלח וסבתא מתקנת גרביים.

"זיסיניו חזרת" אמרה סבתא בשמחה

"וטוב שכך" אמר סבא "בצרה צרורה סיבכת אותנו. המשטרה מחפשת אחרך והמשפחה של ערן הילד שפצעת מאיימת לתבוע אותנו"

"אבל זאת היתה תאונה"

"כדאי שתגידי את זה לבית הספר." אמר סבא "כי ערן הזה חזר להכרה אתמול והוא מספר סיפורים פה עד הודעה חדשה"

"איזה סיפורים הוא מספר?" שאלה דריה בבהלה

"אני מתבייש לחזור על מה שאמרו לנו"

"אבל זה שקר נורא. הוא מציק לי כל הזמן. אני לא סובלת אותו. בסדר, אני אלך מחר בבוקר לבית הספר להגיד מה קרה. אני מקווה שיאמינו לי"

"טוב מאד" אמר סבא "אני מתבייש להראות את הפנים שלי ללקוחות"

"אני כלכך מפחדת" אמרה דריה ופרצה בבכי

"אוי זיסיניו, הכל יהיה בסדר. מחר את ללכת לבית הספר ולדבר עם המנהלת" אמרה סבתא וחיבקה אותה.

הפיתוי

הדב הזועם כבר לא היה כלכך זועם. הוא חי בנעימים עם איה ביער. כבר מזמן השיל את בגדיו והוא מסתובב עירום כביום היוולדו, פשוט ושמח. בימים הם קטפו פירות מן העצים ושתו מחלבן של הפרות ובלילות התכרבלו זה בחיקו של זאת במערה. הדב הזועם שכח לגמרי מהמשימה שלו לשרוף את הספריה. מי רוצה לשרוף ספריות כשכלכך טוב ושלם הכל. הוא נע ביער בבטחון וחש שהשיל מעליו שנים רבות. אכן, אורך חייו גרם לו להשיל את המשקל העודף, התנועה המתמדת והטיפוס על העצים חיזקו את שריריו הרפויים והוא היה לאיש חסון, זקוף וגאה. הימים בהם שתה אלכוהול נשכחו ממנו. די היה לו בעסיס הפירות, במים הזכים של הנחל ובנשיקות פיה של איה.

אך השכחה שנפלה על הדב הזועם היתה לצנינים בעיני גובה החוב שראה כיצד בעוד הדב חי בנעימים ביער הספריה הולכת ומתחזקת, מחדשת את אגפיה, מוסיפה עוד סיפורים למדפיה ופירות מאמציו לאורך הדורות הולכים ומתמעטים. הוא גמל בליבו להחזיר את הדב הזועם למשימת החבלה. היה ביער עץ שאסור היה למאכל אף על פי שהיה עמוס פרי לבן וזוהר. פעמים רבות חלף הדב הזועם על פני העץ הזה שעמד בלב קרחת יער וידע שעל לו לגעת בפירות העץ הזה. האיסור היה טבוע בו, הוא לא ידע מאין, רק ידע שאסור לו לאכול ממנו. גם איה נמנעה מלאכול מפרי העץ הזה. והם לא התקרבו אליו שכן סביבו תמיד היה אור לבן ומסנוור ביום ובלילה. גובה החוב לבש על עצמו חזות של איש נאה ומשופם ונעמד על יד העץ. כאשר איה חלפה ליד העץ הוא קרא לה "איה בואי הלום". איה התקרבה והיא דיבר אליה דיברי חיבוב ומתק שפתיים עד שנתרצתה לו. הם תינו אהבים תחת העץ, משעייפו נרדמו. כאשר הקיצה איה רעבה וצמאה הציעה לה גובה החוב הנאה שתאכל מהפרי של העץ. "בואי איה נאכל ביחד מן הפרי. נרוה את צמאוננו" הוא אמר וקטף פרי מן העץ. איה חייכה ונגסה מהפרי וברגע שנגסה מן הפרי הבינה את המעשה אשר עשתה ובכתה בכי רב. באותו הרגע עבר שם הדב הזועם וכאשר הבחין באיה עם הגבר הזר בערה בו קנאה איומה. איה התחננה על חייה אך הוא קם עליה ועל הגבר הנאה והרג את שניהם. אך בעוד שאיה נפלה מתה, גובה החוב קם מן הארץ לחיים ודיבר אל הדב הזועם "הנה זה קרה לך כי שכחת את המשימה אשר הטלתי עליך. מגורש אתה מן היער הזה כי רצחת את זוגתך וכעת אין מקומך עוד פה. חזור אל הספריה והמשך לשרוף את ספריה כפי שציוויתי אותך." גובה החוב המשיך וצחק בלעג "כסיל, חשבת שתוכל לשכוח את עברך ולחיות חיי נועם פה ביער ללא כל דאגה. הרי איש מקולל אתה ולעולם תדבוק בהרגליך. הנה זה עתה במו ידיך רצחת את האשה אשר אהבת. אין לך תיקון" שמע זאת הדב הזועם וליבו התמלא צער על איה האהובה שנטל את חייה והוא חש חרטה עמוקה על מעשהו. הוא חבט בחזהו והחל לרוץ בשבילי היער, מחפש את דרכו החוצה, לא עוד ראוי לחיות בשלווה ובנועם במקום הזה. כן אכן נידון הוא מעתה ועד עולם להביא חורבן והרס לעולם הזה, כי זוהי דרכו.

ימים רבים הוא חיפש ביער דרך חזרה אל הספריה ולא מצא את דרכו החוצה. והנה יום אחד הוא גילה פתח למנהרה. הוא צעד בה ימים רבים, הולך בחשיכה ומבכה את איה. גופו שלא

ראה אור יום זמן רב, התכסה רימה וליבו עשן מצער וחרטה על אשר עשה ולא בא אל פיו לא אוכל ולא משקה. הוא המשיך לצעוד והנה ביום השלושים הגיע לפתח היציאה מן המנהרה החשוכה, תחילה ראה עיגול של אור, וככל שהתקרב נוכח לגלות שזהו פתח יציאה מן המנהרה. משיצא נפרש בפניו אור מוריק עם עצים ומעבר לו נשקפה הספריה, כחזיון תעתועים במדבר שנרעד ומשנה צורתו ללא הרף.

בריכת החיים

הוא קרב אל הספריה, צועד לאורך חלונות הזכוכית הצבעוניים של הספרייה, לנגד עיניו, הספריה שינתה את צורתה והופיעו במקום החלונות תריסי עץ שדרכם לא יכול היה לשוב ולהיכנס לספרייה. הוא החל לרוץ לאורך היקף הספרייה, חולף על פני צורות משתנות: ברגע אחד קשתות שדרכן ראה מדפים עמוסי ספרים, וברגע הבא כוורת של חללים עגולים ולבנים שבהם הספרים ערומים בערימות זה על זה. לפתע הבחין בפתח מקושת שדרכו ניבט חלל שהיה מואר באור רך ומקורו בלתי נראה. הוא פסע דרך פתח בקיר וחמק לתוך הספריה.

במרכז החלל שנכנס אליו הייתה בריכת מים. גם דפנות הבריכה היו עגולות ומפוסלות כחמוקיה של אשה. לנגד עיניו ראה דמות אנושית מופיעה ממעמקי הבריכה, שמימיה היו כחוליים־כהים, כמו היה אוקיינוס שלם במעמקי הבריכה הזו. הדמות עלתה מן העומק, אל פני המים ונשמה נשימה עמוקה ולתדהמתו הייתה זו איה. היא הביטה סביבה אך לא הבחינה בו, טיפסה אל מחוץ לבריכה ויצאה דרך אחד הפתחים שבקיר החדר.

הדוב ביקש למהר אחריה, אך אחריה היו דמויות אנושיות נוספות שצפו ועלו מן המעמקים, ובעוברן חסמו את הפתח שדרכו יצאה איה. לבסוף הצליח ללכת בעקבותיהן ולעבור דרך הפתח.

ברגע שעבר נשמעה אזעקה והחדר כולו הוצף באור אדום מהבהב. הספרייה גילתה אותו. אך הפעם היא לא השתמשה בעשן השחור כדי לעצור אותו. באור האדום של החדר ראה גבר עומד ליד ארון, ומגיש לאיה העירומה גלימה לבנה ללבוש. היא לבשה את הגלימה הלבנה ויצאה מבעד לפתח נוסף. האיש הבחין בו, ואמר בכעס: "מי אתה? עליך לצאת מכאן מיד. אתה פולש לקודש הקודשים של הספריה."

הדוב הזועם ידע שאין לו רגע להמתין, שעליו לברוח. הוא נע במהירות דרך הפתח שממנו יצאה איה ונכנס לחדר שבו ישבה קבוצה של נשים לבושות בגלימות לבנות והמתינו. הדב הזועם הסתתר מאחורי הדלת וכאשר נכנס האיש לחפש אחריו הוא לא מצא אותו. האיש שהיתה לו משימה לקבל את פני העולות מן הבריכה, חזר חזרה לחדר הקבלה והדב הזועם נותר עומד בחדר עם הנשים הישובות. איה שלו היתה ביניהן, יושבת שקטה. הוא ביקש לדבר איתה. הוא ניגש אליה ואמר "איה, סוף סוף מצאתי אותך, בואי איתי, בואי נברח ונחזור ביחד ליער". אך היא לא הבחינה בו. היא המשיכה לשבת ולהביט נכוחה פניה רגועות וריקות מכל רגש. "איה, תראי אותי אני פה, הדב שלך" הוא התחנן. אך איה לא ראתה אותו. "איה שלי, בבקשה תראי אותי" הוא קונן.

המלאכים

אז נכנסה אישה נוספת לחדר. שלא כשאר הנשים בחדר היא היתה לבושה בשמלה לבנה וטוניקה תכולה בהירה. על ראשה כתר כסוף. בידה החזיקה מגילה, היא גללה אותה והחלה לקרוא מתוכה שמות.

"אנג'ל ורוניק", אמרה, ואחת הנשים קמה וניגשה אליה. "עלייך ללכת לאיטליה, לרוונה, ולעזור לילדה בשם פרנצ'סקה." האישה הקשיבה, הנהנה ויצאה מן החדר דרך הדלת שמאחורי האישה בעלת הכתר.

"איה" קראה שוב האשה, ואיה קמה וניגשה אליה. "עלייך ללכת לטורקיה ולעזור לפליט בשם האשים." גם היא הנהנה ויצאה. הדב הזועם ביקש לצאת אחריה אך האשה עם המגילה עמדה בינו לבין הדלת.

"ומי אתה?" היא שאלה בקול חודר "מדוע אתה עירום? מדוע אין לך גלימה? כיצד הצלחת מכונסה רימה ומדיף צחנה להכנס לקודש הקודשים של הספרייה"

"אני פה בטעות". הוא גמגם. "אני בן הזוג של איה שזה עתה יצאה היא אבדה לי ואני מנסה להשיב אותה אלי. אני רוצה ללכת לאן שהיא הולכת"

"זה בלתי אפשרי. המלאכים הולכים בגפם ליעד. מה שמך?" שאלה "אני ז'אן קלוד"

"האם גם אתה עלית מן המעמקים?" שאלה.

"אני הגעתי מהיער" הוא אמר וידע שזאת התשובה הלא נכונה "אני רוצה ללכת לאן שאיה הלכה. תני לי לעבור" "אינני מכירה דרכים החוצה, רק דרכים למטה," אמרה האישה. "האם תרצה שיוקצה לך ילד לעזור לו?" "אני עסוק מדי כרגע. יש לי משימה משלי," הוא אמר בקוצר רוח, והתקדם לעבר האשה. הוא היה גבוה ממנה בראש. אילו רק היה יכול לצאת דרך הדלת שמאחוריה ולהמשיך. האישה נסוגה צעד.

"לאן אתה הולך?" שאלה.

"אני רוצה לצאת מהחדר דרך הדלת שמאחורייך. תני לי לעבור." "אני חוששת שאינני יכולה. זהו מעבר למלאכים בלבד."

"אני רק מבקש לעבור לחדר אחר, לצאת מכאן."

"אם כך עליך לשוב למקום שממנו באת. זהו מעבר בלעדי למלאכים הנעים בין עולמות."

"הבנתי זאת כשאמרת זאת בפעם הראשונה. עכשיו תני לי לעבור." "לא," אמרה האישה ועמדה בדרכו.

הדוב הזועם עמד כעת קרוב מאוד אליה. הוא סטר לה בחוזקה והיא נפלה ארצה.

היא פנתה אליו כשהיא אוחזת בלחיה. "חיללת את המקדש הקדוש של הספרייה הגדולה. לכך יהיו השלכות," קראה. "נראה לגבי זה," אמר הדוב הזועם ונגש לדלת. "אל תעשה זאת," קראה אחריה, אך היה מאוחר מדי.

הדוב הזועם עבר את הסף ולפתע מצא עצמו נשאב אל האויר הפתוח, מרחף בין עננים לבנים כבדים. הוא הביט סביבו בעצבנות. "איה" הוא קרא "איה" ואין עונה. מיואש הוא הניח לעצמו להשמט מטה מטה באויר הקר. ומה עכשיו? הוא תמה. לאן כל זה מוביל? איה אבודה והוא הולך ומתרחק מהספרייה. לפתע ראה את האישה בעלת הכתר מרחפת סמוך אליו, והוא אחז בשרוולה.

"עזוב," קראה, אך הוא אחז בחוזקה, והשניים צנחו יחד מטה, מטה, ואז עברו דרך חומר דמוי ג'לי. האישה ניסתה להשתחרר מאחיזתו, אך הוא נאחז ככל יכולתו בגלימתה התכולה; לבסוף כדי להשתחרר ממנו פשטה את הגלימה, ונותרה בשמלה לבנה בלבד, ושתי כנפיים גדולות הופיעו על גבה והיא עפה משם, מותירה את הדוב הזועם תלוי באויר עם הגלימה בידו. עתה נפל במהירות, הרוח שורקת באוזניו והוא חש קור. הוא התעטף בגלימה, והייתה לה השפעה קסומה: לפתע חש רגוע ובטוח, אף שהמשיך לפול. עלה לו הרעיון לבקש משאלה.

"הלואי שאשוב לחדרי הספרייה," אמר, והנה כהרף עין מצא את עצמו באחד מחדרי הספרייה, עם חלון המשקיף אל המדשאה המוכרת והעצים הרחוקים. הגלימה עוד הייתה עליו, והוא חש רענן, כאילו נעשה צעיר בעשרים שנה. הגלימה ודאי מעניקה כוח לבקש משאלות, חשב. "זה יכול להיות שימושי מאוד. שרוף את החדר הזה," ביקש — אך דבר לא קרה. "נדאו מוירה," אמר אז, ולהבה פרצה מאצבעו והוא הצית את הספרים שעל המדפים. הוא נעשה מיומן בשריפת ספרים; עתה היה קל להצית את החדר ולהמשיך הלאה.

המרתף

כשסיים לשרוף את החדר יצא דרך הדלת ומצא עצמו בגרם מדרגות. הוא החליט לרדת, אך כדי שלא ילך לאיבוד סימן בקצה אצבעו הבוערת צלב שחור על הקיר, כדי שידע שכבר היה שם כאשר יעבור שוב. הוא ירד במדרגות והגיע לדלת ברזל כבדה. הוא פתח אותה באיטיות, בכוח מחודש שחשב שאבד לו עם השנים, ומצא את עצמו במרתף גדול, מלא ערימות ספרים פזורות על הרצפה באי־סדר.

"אלה ודאי הספרים שאין להם מקום למעלה. החריגים. הבלתי־רצויים," אמר, והרים אחד הספרים. "סיפורו של מלכי," "אהבת סתיו" — כך קראו הכותרות. "אלה ודאי ספרים שיצאו לאור בהוצאה עצמית, שלא נערכו או נבדקו כראוי בידי המערכת," חשב. "ספרים של אנשים שנדחו בידי המערכת או הוזנחו על ידה, כמוני." ולרגע היסס אם לשרוף את הספרים הללו. באותו רגע הופיע בפניו גובה החוב. "אל תתלבט. תשרוף" הוא דחק בו. "אבל אלה ספרים של הדחויים כמוני"

"הם כולם מזינים את המערכת ברעיונות שלהם, תשרוף אני אומר לך"

"אני לא אוהב שדוחקים בי" נהם הדב.

"אז בבקשה במתנות ממך תמשיך לשרוף" השיב גובה החוב במתק שפתיים. "הקצב שלך צריך להיות מהיר אם אנחנו רוצים להשלים את המשימה לפני שהספרייה מתאוששת"

הדב נתרצה והמשיך במלאכת השריפה. גובה החוב נמוג כלעומת שהופיע.

אמנם הדב המשיך בשריפה אך הוא הבחין שהדבר כבר לא הסב לו קורת רוח כמו בעבר. הוא חשב על איה וחש כאב לב. דמעות החלו לזרום מעיניו תוך שהוא שורף ספר אחר ספר והחדר נמלא בעשן. איזה טעם יש לחייו כעת שאיה איננה עוד, שהוא רצח אותה במו ידיו. נשמה

ארורה הוא ונידון רק ליסורים. יצור אופל. חשב על עצמו ושנא את עצמו מאד, מבקש את נפשו לא להיות עוד.

צערו היה כה גדול עד שעצר ממלאכתו האיומה והתיישב על ערימת ספרים, אוחז את ראשו בין ידיו, מיבב. כעבור רגע הופיע גובה החוב. "מה יש לך דב זועם? איפה רוח הקרב שלך? מדוע שוב פסקת ממלאכתך?" "ארור אני" אמר הדוב. "רצחתי במו ידי את האשה אשר אהבתי בגלל רגע של קנאה" "זה הגיע לה. היא היתה נואפת" "לא, לא, היא היתה תמימה ונוחה לרצות אחרים. נשמה רכה היא היתה שמבקשת רק לשמח את האחרים"

"מה זה נהיית רך לבב שכזה? נתת לה כגמולה על שבגדה בך. תחזור עכשיו לעבודה. אין לנו זמן לבזבז על יסוריי אהבה"

"אני לא רוצה להמשיך לשרוף ספרים. אני מעדיף כבר לחזור הביתה, לעבודה שלי כסבל"

"אין לך לאן לחזור מבין? קאפישי? הכל נשרף ועליך כעת להשלים את המלאכה כדי שתוכל להתקדם לשלב הבא. אסור לך לעצור"

"לא רוצה. אני אשב פה ופשוט אנוח לי עם כל הספרים הלא רצויים"

"אוויל, אתה תשב פה לנצח, בין גיבובים של עוד ועוד ספרים שאיש לא קורא ואיש לא רוצה. מעלה אבק. אני מציע לך מפלט. כשתסיים את המלאכה תתפתח להוויה חדשה, תגלה עולמות חדשים, תצא מהבור שאתה נמצא בו כרגע. קום, תצא מהיאוש שאתה נמצא בו. אני מציע לך תקווה, אפשרות לחיים חדשים"

"אני לא רוצה. אני רוצה למות"

"אתה כבר מת. אני מציעה לך אפשרות לצאת מהדרך ללא מוצא שאתה נמצא בה. כל מה שאתה צריך לעשות זה להמשיך לשרוף את הספרים ותמצא גאולה ודרך חדשה"

"אוי אוי. אין טעם לכלום" אמר הדב הזועם ונשכב על רצפת המרתף, מכסה את פניו בזרועותיו "אדיוט" סינן גובה החוב ונעלם.

הספריה קראה לדריה חזרה בזמן שהכינה קניידלך עם סבתה. רגע אחד הן עמדו במטבח ויצרו כדורי בצק קטנים ורגע שני סבתה והמטבח הקטן נעלמו והיא מצאה את עצמה במרתף ענק ללא חלונות, עם רצפת בטון שהפחידה אותה. הספרים היו מוערמים שם באי־סדר על הרצפה — ערימות על גבי ערימות. היא שוטטה בין הערימות כשלפתע הבחינה בדב הזועם שרוע על הרצפה. היא מיהרה להסתתר מאחורי ערימת ספרים ממנה השקיפה עליו. הדב הזועם פרץ בבכי שטלטל את כל גופו.

רחמיה של דריה נכמרו עליו. היא נגשה אליו. "ז'אן קלוד, למה אתה בוכה? האם יש משהו שאני יכולה לעזור לך?"

הדב הזועם נבהל לשמע קולה, מתבייש במצבו, מיהר לנגב את דמעותיו. "שוב את ילדה מפונקת"

"זה לא יפה להגיד שאני נודניקית כשאני באה לעזור לך" אמרה דריה מתיישבת על ערימת ספרים סמוכה.

"החיים רקובים מן היסוד. אין שום תקווה" מלמל הדב הזועם.

"כן החיים קשים. גם לי יש את הצרות שלי אבל אני לא מוותרת. אני ממשיכה לקום בבוקר, לסדר את המיטה ולצחצח שיניים"

"יופי לך. גיבורה גדולה. מה את יודעת ילדה מפונקת"

"אתה כל הזמן מנסה להעליב אותי" אמרה דריה "חשבתי על מה שאמרת בפגישתנו הקודמת על ספרים. חשבתי על זה שאתה שורף אותם. בעיני ספרים הם פניני התודעה האנושית, שמהן אפשר ללמוד ולהפוך לאדם טוב יותר."

"את צעירה מדי ובוטחת מדי. אני כבר זמן רב בעולם הזה, וראיתי את הגברים והנשים הסוגדים לספרים הללו — בורגנים מושחתים, כולם, שמנצלים בני אדם אחרים בעוד הם מקיימים את הוועדות הספרותיות שלהם."

"אני לא בוטחת יתר על המידה. אני קוראת ספרים כי הם מלמדים אותי על החיים."

"את נראית כמו ילדה מבית בורגני קטן. אני גדלתי בשכונת העוני, שם לומדים ממה שקורה ברחוב, וכל טעות היא הרת גורל. לא הייתה לי הפריבילגיה המרופדת ללמוד מקריאה תוך כדי אכילת תפוח."

דריה נעלבה מן האיש שביטל את חייה כמשהו חסר משמעות. "מה גרם לך לכעוס כל כך על ספרים ועל האנשים שאוהבים אותם? זו אהבה תמימה, שאינה פוגעת באיש," אמרה, והרגישה דמעות מציפות את עיניה.

"יש יותר מדי מילים בעולם. הגיע הזמן למהפכה. לעידן חדש. לרעיונות חדשים. אני שליח כוחות גדולים ותמירים, אז אל תעמדי בדרכי," אמר ונעמד על רגליו, פונה להצית שוב את הספרים.

דריה היססה לרגע ואז אמרה "חכה, אעזור לך".

הוא הרים את ראשו בהפתעה. "למה שתרצי לעזור לי?" "כי אני רואה שיש היגיון במה שאתה אומר. אבי נהרג בתאונת מטוס בזמן שהיה במסע קידום ספרו. אילו אבי לא היה נחוש כל כך לקדם את ספריו בכל מחיר, אולי היה לי אבא היום. וגם כשהיה בחיים — הוא קרא וכתב כל הזמן, ולא הקדיש לי תשומת לב. למעשה גידלתי את עצמי."

הדוב הכעוס גיחך. "אני רואה שגם את נושאת מטען משלך של כאב." "כן, אז בבקשה תן לי לעזור לך."

הדוב הכעוס גירד בזקנו. "ובכן, אולי תוכלי לערום את הספרים, כך שיהיה לי קל יותר להצית אותם. סדרי אותם בערימות של שישה כדי שאוכל לשרוף כמה מהם יחד בפחות מאמץ."

דריה ניגשה אליו והחלה לערום את הספרים, והדוב הכעוס הצית אותן. לאחר זמן מה היא נעה בזהירות לעמוד בינו לבין הדלת. הם עבדו בדממה שעה ארוכה, בעוד עוד ועוד ערימות עולות באש והמרתף מתמלא עשן. כאשר הדוב הכעוס לא שם לב לרגע, בתוך האש והעשן, דריה חמקה החוצה מן המרתף דרך הדלת לחדר המדרגות. משהיתה מחוץ למרתף היא טרקה את הדלת, נעלה אותה בבריח וגררה במאמץ גדול שולחן כבד שהיה שם כדי לחסום את הדלת ולמנוע מן הדוב הזועם לצאת.

רגע מאוחר מדי הבין הדוב הזועם שדריה נמלטה. הוא ניגש לפתוח את הדלת וגילה שהיא חסומה. הוא הלם בדלת באגרופו. "פתחי את הדלת, ילדה ארוורה". המרתף התמלא עשן, והוא השתעל בכבדות והרגיש שהוא עומד לאבד את הכרתו. הוא עזב את הדלת והחל לגשש סביבו תוך שהוא משתעל, מחפש חלון או פתח כלשהו. הוא כיסה את פניו בחולצה, הגיע אל הקיר המרוחק הבחין סמוך לרצפה בפתח קטן מכוסה בסורג. הוא הרים אותו ובקושי השתחל דרך הפתח; לרגע היה תקוע בין החדר המעשן לבין מנהרה חשוכה שעברה מתחת למרתף. הוא משך את עצמו בכל כוחו מטה, שורט את חזהו ובטנו, ולבסוף, במשיכה חזקה אחת, נפל אל הקרקע הלחה של המנהרה.

הוא שכב על גבו, נושם בכבדות, חש בכאב ההולך וגובר של החזה והבטן השרוטים — אך גם בהקלה. הילדה ההיא רימתה אותו. מעתה ידע טוב יותר: עליו להיפטר ממנה. אם תמצא אותו שוב, תסגיר אותו. הוא חייב לאתר אותה ולהיפטר ממנה.

***

דריה טיפסה במהירות במעלה המדרגות ומצאה את עצמה בחדר המבואה של הספרייה. "ספרייה את יכולה לשמוע אותי" שאלה

"כן, אני פה. כל הכבוד שלכדת את המצית אני מקווה שנפטרנו ממנו ועכשיו אוכל לשקם את עצמי" אמרה הספרייה

"אני גם מקווה" אמרה דריה "יש לי בקשה קטנה אליך"

"כן יקירה"

"האם את יכולה להמליץ לי על ספר שהגיבורה שלו עוברת התעללות ומתגברת?"

"כן בשמחה. יש את הספר "דברי" שכתבה הלזה אנדרסון לורי"

"יש לך אותו?"

"כן בוודאי, אבקש מהספרן שיביא לך. שבי ותנוחי בינתיים"

דריה התיישבה על הכורסא וכעבור כמה דקות הופיע המלצר הפעם בלבוש של ספרן עם משקפיים עבות זגוגית והוא הושיט לה ספר. דריה פתחה את הספר והחלה לקרוא.

שחרור אמא

הדב הזועם נעמד במנהרה שהיתה מספיק גבוהה כדי שלא יצטרך להשתופף. הוא צעד לאורכה עד שהבחין בפתח עם דלת ברזל גדולה. הוא דחף את הדלת והיא נפתחה אט אט ולעיניו נגלה חדרון שהיה מואר בהמוני נרות, ובמרכז החדר היה כס ועליו ישבה אשה כפוחה. משהבחינה בו היא אמרה "סוף סוף משהו בא. אנא ממך שחרר אותי"

"מי את אם יורשה לי לשאול"

"אני אשתו של מקסים, אמא של דריה. גובה החוב לכד אותי ואני כבר שנים רבות פה מחכה שמשוה יבוא לשחרר אותי"

"ולמה לי לעשות זאת? דריה הזאת רק מחבלת בעבודתי"

"אם תשחרר אותי אני אקח את דריה חזרה לעולם הרגיל והיא לא תפריע לך יותר"
"מעניין" אמר הדוב וגרד את זקנו. לאחר מחשבה הוא נגש אל הכס ושחרר את החבלים שכפתו את האשה. משהשתחררה היא התמתחה ארוכות וחייכה.

"חופש תנועה זה דבר נפלא. לא ידעתי מספיק להעריך את זה"

"ובכן, לכי לדרכך ותסירי מדרכי את דריה הזאת"

"תודה רבה" אמרה בתיה ויצאה מהחדר.

הדב הזועם חש צורך לכבות את הנרות בזה אחר זה וכשעמדה בחדר עלטה הוא ביקש משאלה לחזור למדורי הספריה ולהמשיך במלאכתו. כהרף עין היה באגף שעוד לא הכיר שבו הספרים היו תלויים מן התקרה במאות ענקולים שהתנוודו קלות ברוח שנשבה דרך החלון.

***

אמא של דריה מצאה את דרכה חזרה לחדר המבואה של הספריה במדרגות שנחפרו בסלע. משנכנסה למבואה הבחינה בנערה עדינה וממושקפת יושבת על הספה וקוראת ספר.

"תסלחי לי" בתיה פנתה אליה

"כן?" אמרה הנערה

"אני מחפשת ילדה בשם דריה"

"זאת אני" אמרה דריה

"דריה?" חייכה אמה "כמה גדלת וכמה יפית"

"ומי את?" שאלה דריה לא מבינה

"אני אמא שלך. שוחררתי זה עתה מהאסורים שהייתי בהם עשר שנים במנהרה"

דריה עצרה את נשימתה "אמא? חשבתי שמתת"

"לא מתתי. גובה החוב חטף אותי וכלא אותי ועכשיו שוחררתי"

"חשבנו שמתת" אמרה דריה ונעמדה

"דריה מתוקה כלכך התגעגעתי אליך החמצתי את כל ילדותך כשהייתי שם במנהרות"

דריה הביטה באמה מנסה לזהות אותה באיזה שהיא דרך אבל האשה שעמדה לפניה היתה גבוהה ופניה מיוסרות קמטים של כאב נמתחו על מצחה ובצידי עיניה.

"אמא" אמרה דריה שוב "כלכך היית חסרה לי כל השנים"

"בואי ואחבקך" אמרה אמה

דריה פסעה אל אמא בהיסוס והשתיים התחבקו.

"ספרי לי דריה עליך מה מעשיך מה מעסיק אותך עכשיו"

"יש לי בעיות שעוד לא הצלחתי לפתור. בבית הספר יש ילד שמציק לי. הוא נוגע בי כשאף אחד לא רואה וכשניסיתי לעצור אותו הוא נפל ונחבל ולקחו אותו לבית חולים והוא במצב קשה ועכשיו מאשימים אותי שאני התחלתי את כל זה"

"אוי מתוקה, זה ממש נורא" אמרה אמה.

"אני לא יודעת מה לעשות" אמרה דריה והתיישבה על הספה ופרצה בבכי.

אמה התיישבה לצידה וחיבקה אותה

גווה של דריה רעד בבכי והדמעות ניגרו על לחייה עוד ועוד שדומה היה שלא יגמרו לעולם. אך לאחר כמה דקות היא מצאה שוב שקט בתוכה ונרגעה. אמה חייכה אליה והביטה אל תוך עיניה. "יופי טוב שהוצאת את זה. עכשיו בואי תגידי לי מה את חושבת שצריך לעשות?"

"אני חושבת שאני צריכה ללכת לבית הספר ולספר להם בדיוק מה קרה"

"מצויין את רוצה שאני אבוא איתך?"

"כן אני אשמח מאד"

"יופי. אז בואי נחזור הביתה"

"מאז שאבא מת אני כבר לא גרה בחיפה. אני אצל סבא וסבתא"

"אבא מת?"

"כן" אמרה דריה "אבל הוא פה בספריה אפשר לפגוש אותו אם קוראים לו. את רוצה שאקרא לו?"

"כן בבקשה" אמרה אמה וקולה רעד.

"אבא, אתה יכול לבוא. אמא פה. היא רוצה לפגוש אותך"

כהרף עין הופיע מקסים בחדר. משהבחין באשתו הוא קפא במקומו

"מקסים זאת אני" אמרה בתיה

"חשבת שמתת" אמר מקסים בחשדנות.

"כלכך התגעגתי אליך" אמרה בתיה

"חזרת מן המתים" הוא אמר

בתיה הרכינה ראשה "אני מצטערת" היא אמרה "החמצתי כלכך הרבה. גובה החוב כלא אותי שנים רבות במנהרה ועכשיו ז'אן קלוד שחרר אותי תמורת ההבטחה שאקח את דריה חזרה לעולם הרגיל" אמרה בתיה. השניים הסתובבו להביט בדריה שישבה נבוכה על הספה.

"דריה צריכה אבל להגן על הספריה מפני גובה החוב. אני מציע שתלכו לדבר עם בית הספר ואז תחזרו לפה" אמר מקסים.

דריה הנהנה בראשה. "בואי, קחי אותנו חזרה הביתה" אמרה בתיה לדריה ודריה באחת הסירה את הטבעת. כהרף עין הן היו ברחוב של בית הספר. השעה היתה מוקדמת כי התלמידים היו בדרכם לבית הספר.

"הגענו בזמן טוב" אמרה אמא של דריה.

דריה הססה לרגע. "ומה אם לא יאמינו לי ויכלאו אותי"

"לא כולאים כלכך מהר ואם תגידי את האמת שלך יקשיבו לך"

"אני מקווה" אמרה דריה

"ואני איתך, את לא לבד" אמרה בתיה.

דריה הביטה בבית הספר עוד כמה רגעים ואז גמלה ההחלטה בליבה והיא החלה לצעוד לכיוון שער בית הספר ואמה אחריה. הן נכנסו בשער בית הספר והמשיכו ישירות אל המזכירות וחדר המנהלת.

כשנכנסו למזכירות בתיה פנתה למזכירה "שלום באנו לדבר עם המנהלת, האם תוכלי להגיד לה שדריה ואמא שלה כאן"

המזכירה בלעה את רוקה לשמע קולה הסמכותי של בתיה "כן מיד" היא אמרה ונכנסה לחדר המנהלת. דריה ובתיה שמעו את המזכירה מתלחששת עם המנהלת וכעבור רגע המזכירה יצאה ואמרה "תכנסו בבקשה"

בתיה צעדה לתוך חדר המנהלת ודריה אחריה. המנהלת ישבה בכסאה והביטה בהן במבט חמור סבר. "שלום דריה ואמא שלה" היא אמרה

"שמי בתיה" אמרה אמא של דריה

המנהלת הביטה בה בפליאה "נאמר לנו שמתת לפני שנים רבות"

"הייתי נעדרת וכעת חזרתי בריאה ושלמה" אמרה בתיה בטון שאי אפשר להתווכח איתו

"בסדר. בואו שבו. אני שמחה שבאתן. היינו טרודות בימים האחרונים עם פרשיית ערן וביתך. הבוקר הובא לידיעתי שערן השתחרר הביתה מבית החולים. כשביקרתי אותו בבית החולים הוא סיפר דברים מאד חמורים עליך" אמרה המנהלת לדריה.

"דריה רוצה לספר לך מה היה אותו יום" אמרה בתיה "בואי תקשיבי לה לפני שאת חורצת עמדה בעניין".

"אני אשמח לשמוע. ערן סיפר שאת מטרידה אותו מזה זמן"

"לא זה לא מה שהיה" פלטה דריה.

המנהלת הרימה גבה. "ובכן ספרי לי"

דריה בלעה את רוקה ניסתה לדבר והשתנקה.

"קדימה דריה את יכולה" אמרה אמה.

דריה נשכה את שפתה התחתונה ואז עזרה אומץ ואמרה "ערן ואסף כבר כמה זמן תופסים אותי בכל מיני מקומות בבית הספר וגם בערבי כיתה ונוגעים בי וממששים אותי" היא עצרה מדיבורה, הבחילה שהזכרון עוררה בה גואה ועולה.

"תמשיכי דריה. אני פה" אמרה בתיה

דריה נשמה עמוק והמשיכה "פחדתי להגיד שלא יאמינו לי. באותו היום ערן נכנס אחרי לשירותים וניסה לגעת בי ואני כדי להגן על עצמי דחפתי אותו והוא נפל וקיבל מכה בראש. לא התכוונתי לפגוע בו, בסך הכל ניסיתי למנוע ממנו לגעת בי" אמרה דריה וקצות פיה רועדות.

היתה שתיקה בחדר ואז המנהלת ניקתה את גרונה. "אני שומעת. זה מאד שונה מהסיפור של ערן"

"את יכולה לשאול את אסף הוא היה בכניסה לשירותים ושמר שאף אחד לא יכנס. הייתי לכודה" אמרה דריה.

המנהלת הביטה בדריה במבט חודר מבעד למשקפיה.

ואז אמרה בקול "מרים, לכי תקראי לאסף שיבוא למשרדי"

המזכירה בחדר השני מיהרה ללכת לכיתה וכעבור מספר דקות חזרה מלווה באסף. הוא נכנס בהיסוס לחדר, נער רזה ומתוח ומשראה את דריה הרכין ראשו במבוכה.

"שלום אסף" אמרה המנהלת "אני מבקשת שתענה על השאלות שלי את האמת ואת כל האמת" "כן המנהלת" השיב אסף בקול נמוך.

"דריה אמרה ששמרת על הדלת כשערן נכנס להציק לה באותו יום. האם זה נכון?" אסף שתק ולא ענה.

"אני דורשת שתענה לי עכשיו מיד" אמרה המנהלת.

אך אסף חשש לדבר.

"אם אתה לא רוצה שאזמין את אביך לשימוע וחשוב לך שלא ישלחו אותך שוב הביתה לכמה ימים אז כדאי שתענה לי" היא אמרה.

"כן. הייתי בכניסה לשירותים כשזה קרה" פלט אסף

"ומה היה שם?"

"אני לא יודע. אני רק יודע שערן נכנס לחפש את דריה"

"ולמה אתה עמדת בכניסה לשירותים של הבנות?" שאלה המנהלת בקול מחמיר.

"כדי לשמור שאף אחד לא יכנס. ערן ביקש להיות לבד עם דריה"

"עכשיו אני מבינה יותר מה קרה. מה פתאום חסמתם את הכניסה לשירותים כדי שתלמיד יוכל להטריד תלמידה... אני כל פעם נדהמת מחדש מההתנהגויות שלכם. אתה יכול לחזור לכיתה ואנחנו נמשיך לדבר על זה בהזדמנות אחרת וגם הוריי ידעו על כך. ברור לך שתענש על שהיית חלק מהפרשיה הזאת"

"כן המנהלת" אמר אסף ויצא במהירות מהחדר.

"טוב דריה יש לי תמונה קצת יותר בהירה של מה שקרה באותו היום ואני מבינה שהגנת על עצמך. שירותי הבנות הם מחוץ לתחום לבנים וזה שנכנס והטריד אותך זה מעשה חמור מאד. אני אטפל בזה מול ערן והוריו. את יכולה לחזור עכשיו לכיתה"

"תודה רבה" אמרה דריה והרימה ראשה בחיוך של רווחה למנהלת ולאמא שלה.

"קדימה דריה" אמרה בתיה. "לכי לשיעור ונפגש בצהריים בבית של סבא וסבתא"

דריה הזדקפה ונשמה עמוקות. רווחה פשטה בגופה והיא יצאה מהחדר בראש מורם.

כשנכנסה לכיתה בדיוק היה שיעור אנגלית "או, יו האב קאם באק טו אס" אמרה המורה בשמחה. "קום. סיט. אנחנו בדיוק מתחילים ללמוד את המחזה "מותו של סוכן" של ארתור מילר".

דריה התיישבה במקומה וכל הילדים לטשו בה עיניים. כעבור רגע נכנסה המנהלת לכיתה "שלום תלמידים. כפי שאתם רואים דריה חזרה. אני יודעת שהיתה חרושת שמועות סביב מה שקרה לערן. הנושא נבדק ודריה נמצאה חפה מפשע. אני מבקשת שתקבלו אותה יפה ולא תקשו על חייה" אמרה המנהלת. הילדים הרכינו ראשם ונעצו מבטם במחברותיהם.

הדב הזועם ממלא את משימתו

הדב הזועם שקד על שריפת הספרים והיות ודריה לא היתה שם לעצור בעדו משימתו הושלמה על נקלה. הוא הצית ושרף כל דבר שיכול היה להניח עליו את ידיו כולל כתבים עתיקים וגובה החוב הגיע מפעם לפעם לעודד

אותו במלאכתו "בקרוב תושלם המשימה" הוא אמר "מובטח לך גמול נאה בעולם הבא".

הדב הזועם לא ענה. הוא לא הרגיש דבר. ליבו היה ערל. כבר נשתכחה מליבו העדנה של קרבת איה והוא רק ביצע את מלאכתו כמו אוטומט. כמו אותן בובות שכאשר מסובבים את הקפיץ בגבן הן נכנסות לפעולה. ביום החמישי הגיע הדב לחדר המבואה והתכוון להתחיל לשרוף את מעט הספרים שנותרו. משהבחינה בו הספרייה היא זימנה את דריה שתגן עליה. דריה היתה בדיוק באמצע הכנת שעורי הבית כשמצאה עצמה לפתע עומדת בגרביים ובגדי בית מול הדב הזועם שרק בקושי יכלה לזהות מפני שעניו ובגדיו היו מפויחים. אבל הוא הצביע עליה עם אצבעו הבווערת ואמר בעיניים רושפות "חזרת שוב לעמוד בדרכי"

דריה נרעדה ואז התעשתה.

"שלום" היא אמרה "רציתי להודות לך ששחררת את אמא שלי".

הדב התבלבל לרגע ואמר "על לא דבר"

"אולי תרצה לבוא איתי הביתה לארוחה אצל סבא וסבתא שלי. נראה שגם מקלחת לא תזיק לך"

"אני לא רוצה שום ארוחה ותפסיקי מיד עם הנחמדות הארורה הזאת" הוא אמר והפנה לה את גבו, נגש לשרוף את מעט הספרים האחרונים שנותרו על המדף.

"בבקשה אל תעשה את זה" אמרה דריה "אין שום דבר בעולם הזה שיפה ויקר בעיניך?"

"את כל מה שהיה יקר לי איבדתי" אמר הדב "טוב שהעולם הזה יגמר הוא מלא בכאב ורוע. טוב יהיה להתחיל משהו חדש"

"אבל המשהו החדש הזה כלכך מצומצם. תראה כמה סיפורים אנשים מספרים, כמה עולמות, איזה דמיון עשיר ואינסופי"

"הדמיון הזה מייצר גם פצצות אטום וטבח של חפים מפשע"

"נכון אבל הספריה היא לא כזאת. היא טובה. היא אוספת את כל הזכרונות המועילים, היפים והחכמים של בני האדם"

"שמעתי מספיק הניחי לי כעת להשלים את מלאכתי" ובאמרו זאת הצית הדב את שלושת הספרים האחרונים שעל המדף. הוא ודריה עמדו והביטו בהם נשרפים, מתפוררים לאפר. ואז הספריה מסביבם פשוט נעלמה.

הם עמדו כעת על משטח בלב החלל, מוקפים באפילה עמוקה ונצנוץ כוכבים רחוקים. הם עמדו לרגע משתאים על היופי שסביבם. ואז דריה שהבינה שכל עולמה איננו עוד פרצה בבכי

"תפסיקי לבכות. אני לא יכול לשאת בכי של ילדות"

"אתה חיסלת את העולם שלי. עכשיו לא אראה שוב את אבא ואמא שלי את סבא וסבתא שלי" בכתה דריה.

"עכשיו את תלמדי מה זה כאב כמו שאני למדתי"

בוכיה דריה הפנתה לו עורף והתרחקה ממנו לקצה המשטח והתיישבה מבטה נישא אל החלל האינסופי. היא בכתה עוד קצת ואז הבינה שהדמעות לא מועילות. היא ניגבה אותן ושאלה את עצמה "ומה עכשיו?". ואז היא שמעה את קולה של הספריה בתוך ראשה. "ספרי לי סיפור"

דריה חשבה לרגע ואז אמרה בקול "פעם היה ילד שקראו לו ז'אן פול. ז'אן פול מאד אהב ספרים הוא קרא כבר מגיל ארבע והתחיל לכתוב סיפורים בגיל שש"

מששמע הדב הזועם את דבריה של דריה הוא התקרב להקשיב.

"ז'אן פול כתב סיפורים והקריא אותם לאמא שלו כשהיתה חולה בבית חולים והספורים שלו עודדו אותה מאד עד כדי כך שהחלימה"

"איך את מעיזה לספר את הסיפור שלי" אמר הדב הזועם "תפסיקי עם זה מיד"

דריה המשיכה "ז'אן פול הלך לבית הספר והצליח מאד ושלחו אותו עם מילגה ללמוד בבית הספר הגבוהה ללשון וספרות והוא למד ספרות ובלשנות פילוסופיה והסטוריה"

"זה לא מה שהיה" אמר הדב

"אני מספרת סיפור חדש" חייכה דריה באומץ "בא שב ותקשיב לי" אמרה וסימנה לדב להתיישב לצידה. הוא הסס לרגע ואז התיישב. היא המשיכה בסיפור "ז'אן קלוד הצליח מאד בלימודיו וכשסיים קיבל עבודה כעורך בכתב עת נחשב. הוא התחיל לכתוב סיפורים שאותם פרסם בכתבי עת נחשבים ואחרי כן בעידוד הסוכן הספרותי שלו וחבריו היוצרים בן לילה הפך ז'אן קלוד לאישיות מוכרת בחוגים הספרותיים של אירופה והוזמן לדבר שם בפני הציבור. הוא זכה בפרסים נחשבים וקיבל תמלוגים נאים על ספרו שנמכר במליוני עותקים ברחבי העולם הוא יכול היה להתפנות כל כולו לכתיבה. הוא הכיר עורכת נחמדה באחד מהמסיבות שהוזמן אליהן וכעבור מספר חודשים הם נישאו והביאו לעולם שני ילדים. ז'אן קלוד פרסם עוד ספרים רבים ותרם לספרות העולמית מדמיונו וכשרונו הרב."

הדב הזועם הקשיב ודמעות החלו לזלוג מעיניו. "איך ידעת שזה מה שתמיד רציתי"

"ובכן" אמרה דריה "עכשיו זה יהיה מציאות" היא אמרה וחייכה ובאותו הרגע נקרע פתח בחלל ומתוכו התגלגלה ביצה. הביצה בקעה ואור נגוהות בקע ממנה. "אתה רק צריך להכנס לביצה

ותמצא שם את כל מה שליבך חפץ בו" אמרה דריה. הדב הזועם הביט באור הזוהר בפליאה ויראה "באמת?" הוא אמר ונשמע כמו ילד שאינו מאמין שזכה באמת בפרס.

"כן. באמת. קום לך אל העתיד שמחכה לך" אמרה דריה.

הדב הזועם נעמד על רגליו והלך אל הביצה הבקועה. הוא טיפס ועלה על שוליה ונעלם אל תוך האור "היה שלום דב זועם, ז'אן קלוד בהצלחה לך" אמרה דריה.

"ומה איתך דריה? איזה סיפור תספרי בשבילך ובשביל העתיד של העולם?" שמעה את הספריה שואלת מתוך הדממה

"אני אוהבת את העולם שהיה. אני אספר את מה שאני יודעת. אני אספר על סבא וסבתא ואבא ואמא והשכונה, והילדים שהקשו על חיי אבל בסוף הבינו הכל, אני אספר וגם אכתוב " אמרה דריה.

משאמרה לכתוב הופיע על המשטח מכתבה ועליה עט, ערימת דפים, כיסא ומנורת קריאה. דריה נעמדה והתיישבה על הכסא והחלה לכתוב. "פעם היתה ספריה..."